

СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ „СВ. КЛИМЕНТ
ОХРИДСКИ”

ФАКУЛТЕТ „СЛАВЯНСКИ ФИЛОЛОГИИ”
МАГИСТЪРСКА ПРОГРАМА „ПРЕВОДАЧ-РЕДАКТОР”

МАГИСТЪРСКА ТЕЗА

на тема:

*Анализ и коментар на трудностите при превода на
журналистически текстове от английски на
български език. Наблюдения върху коментарни
текстове от водещи англоезични медии*

Изготвил:

Радостина Георгиева,

фак. № 770552

Научен ръководител:

проф. д-р Амелия Личева

София,

2013 г.

Съдържание:

1. Уводни думи	3
2. Цели и задачи на магистърската теза	5
3. Коментарният жанр при медийните текстове.....	7
4. Анализ на трудностите при превода на заглавията.....	10
5. Трудности при превода на лексика – термини, лични и географски наименования.....	19
6. Трудности при превода на идиоми и експресивни изрази	22
7. Промяна на словоредата и инверсия	28
8. Други особености при превода на медийни текстове	31
9. Заключение.....	34
10. Библиография.....	36
11. Приложение 1.....	37
12. Приложение 2.....	70

1. Уводни думи

Преводът е начинание, съизмеримо със самото създаване на даден текст, без да има значение дали превеждаме художествен, или друг тип текст. Задачата на преводача е не само да предава и формулира смисъл със средствата на езика, но и да запази актуалното внушение и въздействие на оригинала, да предаде с пълна точност спецификите на чуждата политическа, икономическа и културна ситуация в определен контекст. Добрият преводач умее да излага достоверно чуждите мисли и в същото време да интерпретира текста със средствата на езика, на който превежда. Той е изследовател, анализатор, интерпретатор и ако не притежава качествата на изследователя-интерпретатор, преводът е обречен на неуспех. Да, всеки нов превод е нова интерпретация на текста от страна на автора-преводач. Всеки нов превод е намиране и създаване на несъществуващ език, откриване и припознаване на връзката между две културни среди. При медийните текстове обаче елементите на преводаческата интерпретация трябва да бъдат премерени и по възможност сведени до минимум.

За правилната рецепция на даден превод в чужд контекст на първо място е необходимо да се преодолеят културните, хронотопните и лингвистичните различия, които биха ограничили и подтикнали читателя към побългаряване и оварваряване на авторите внушения в оригинала. Преводачът трябва добре да проучи контекста, в който се появява оригиналното произведение; възприемането в средата, в която се появява; специфичните национални черти, които трябва да дешифрира за неподготвените читатели на неговия превод и всички подробности, които биха затруднили възприемането и осмислянето чрез езика-приемник.

При превода на журналистически текстове това важи с пълна сила. Тук обаче преводачът се изправя и пред предизвикателството възможно най-бързо и точно да се ориентира за ситуацията в политически и икономически план в чуждата страна, както и необходимостта да предаде максимално ясно за родната аудитория общия смисъл на новинарската статия или анализ. При такъв тип превод няма време текстът да бъде обмислян твърде дълго и решенията трябва да се вземат на момента, тъй като новините се променят с всяка изминала минута. Ако има нещо неясно в оригиналния текст, което не е изключително важно за общия смисъл на цялата статия, най-доброто преводаческо решение е да бъде премахната тази част от текста. Важното е крайният вариант да има

завършен вид и новината да бъде преведена на правилен български език, който да не затруднява читателите при възприемането на поднесената информация.

Важно е да се отбележи също, че за разлика от друг тип превод, при медийните текстове я няма възможността да обясняваме с бележки под линия, коментари в скоби, коментари след текста или друг тип такива преводачески инструменти, които биха могли да бъдат вратичка за избягване на неяснотите. Този тип текстове не позволява никакви отклонения и пояснения от страна на преводача. Затова е задължително крайният вариант на превода да бъде максимално изчистен от всякакъв тип неясноти, за които биха възникнали съмнения или въпроси у четящия.

Изборът на темата за магистърската ми теза е свързан със сериозната работа, пред която се изправя всеки един преводач на медийни текстове, който ежедневно се сблъсква с нова и непозната тематика, в която обаче задължително трябва бързо да се ориентира и за кратко време да представи пред българския читател завършен текст, написан на правилен български език. Същевременно такъв тип текст трябва задължително да избягва тромавостта, сухотата и сковаността на научния превод. Той трябва да се чете гладко и да бъде разбираем за всеки тип читател от българската аудитория. Това обаче е и най-голямото предизвикателство, когато текстът „гъмжи“ от икономически понятия или характерни военни термини, свързани с конфликтите в Близкия изток и Ивицата Газа.

Преводът на журналистически текстове би трябвало да се разглежда като отделно направление, което не би могло да съществува без всички тези стъпки, етапи и характеристики, които го отличават от всички други видове превод. Той има своите собствени характеристики и типични особености, които би трябвало да са обект на изследване в теорията на превода.

Анализът на журналистическия превод, както и на всеки друг тип превод, осъществяваме чрез използването на различни инструменти, стратегии и техники на превод или преводачески трансформации на различни равнища – фонетично, морфологично, синтактично, лексикално, семантично, текстово. Прилагането на тези тактики оказва влияние върху възприемането на крайния продукт на превода от неговите читатели.

2. Цели и задачи на магистърската теза

Замисълът на настоящата работа е да открия, да набележа и изследвам, доколкото е възможно, особеностите и трудностите при превода на журналистически текстове от английски на български език. В рамките на работата ще се стремя да открия най-важните предизвикателства, пред които се изправя всеки преводач при работата с такива текстове, и да предложи варианти за справянето с тях. И тъй като до момента няма много проучвания по темата, които да използвам като база, ще представя своята теза по-скоро като хипотеза, която тепърва ще се опитам да докажа в аналитичната част на своята работа.

Магистърската теза е разделена на две главни части. Първата наблюдава и анализира конкретните особености и проблеми, свързани с превода на журналистически текстове, както и възможните начини за тяхното преодоляване. За целта на изследването във втората част представям избрани преводи на коментарни текстове от водещи англоезични медии.

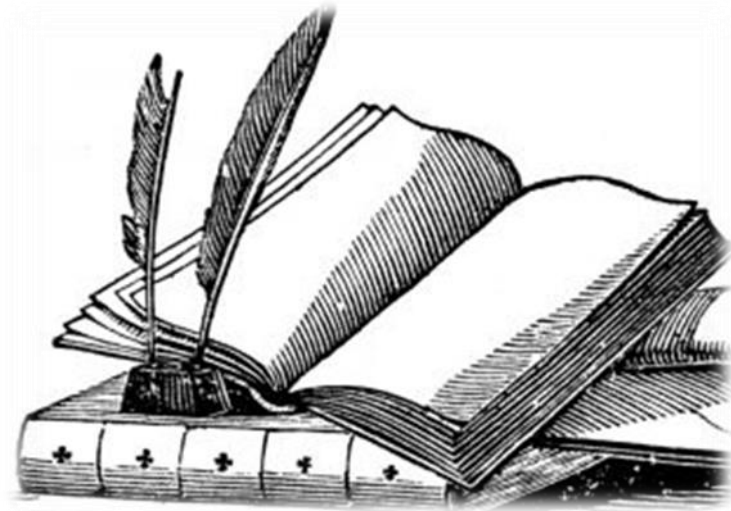
Съдържанието ще запознае с особеностите на конкретно подбрани за целта на изследването коментарен жанр сред журналистическите текстове. В същинската част ще представя подробен анализ на казусите, които възникват в процеса на работата и начините за тяхното решаване. Ще разгледам съвсем накратко основните характеристики на медийния текст и ще представя разликите между видовете журналистически жанрове.

Най-голямо внимание ще обърна на превода на заглавията на текстовете, тъй като от предаването им зависи и съдбата на всеки превод на медиен текст. В най-концентриран вариант новината или общият смисъл на текста се съдържа в заглавието. Според него читателят решава дали да прочете даден текст, или да мине на следващ, чието заглавие звучи по-интригуващо. Накратко – новината се оглежда в заглавието.

Ще се опитам да докажа, че преводът на такъв тип текстове е интересен обект за изследване от теорията на превода. В първата част ще анализирам трудностите, с които се сблъсквам като преводач на журналистически текстове, но и ще се опитам да извлека някои общи поуки за работата си. Тази първа част на труда ми не цели да изведе общовалидни проблемни места за превода на медийни текстове от английски на български език. Ни най-малко пък не се стремя да давам рецепти за справянето с трудностите.

Замисълът ми е да изведа конкретни примери на базата на проблеми, с които съм се сблъскала, докато превеждам такива текстове.

Кристално ясно е, че такъв обем преведени страници са твърде малко, за да се изведат общовалидни принципи и норми, и не дават достатъчно езиков материал за изследване. Все пак обаче могат да се изведат някои правила, които са следвани в такъв тип текстове, и примери, които ги допълват. Така накрая ще се стигне и до съответните изводи за проблемите и трудностите, които възникват при превода на коментарни журналистически текстове.

3. Коментарният жанр при медийните текстове

Многообразието на жанровите разновидности на медийните текстове се обяснява с различните им функции. Важна причина за това е и стремежът на авторите да представят социално значими проблеми от своя гледна точка и по достатъчно оригинален начин. Всеки журналистически текст отразява конкретни факти и събития, но по различен начин. Жанрът на медийния текст е своеобразен комуникативен код, който дава на автора определен набор от изразни средства за предаване на съобщението, а на читателя – ключове за дешифриране на посланието от това съобщение.

Според преобладаващата функция, жанровете на журналистическите текстове са два основни типа – информационни и коментарни. В настоящата магистърска теза ще разгледаме втория тип текстове. Мотивация за направения избор е различният аналитичен подход, който използва всеки автор на такъв текст, а това води до по-голяма разчупеност и витиеватост на стила. Тук откриваме изобилие от препятствия пред преводача, докато за текстовете, които са предназначени да информират, са характерни доста по-малко особености.

Коментарът (лат. *commentarius* – обяснение, тълкуване, коментар) е публицистичен журналистически жанр за лично, персонифицирано тълкуване, обяснение или осветляване на актуални събития на деня, назряващи политически промени или очаквани последици от разразили се вече събития. Той е отделен медиен жанр, който дава възможност журналистът самостоятелно да тълкува множеството съобщения за един и същи факт или събитие. Правилото „фактът е свещен, коментарът е свободен” получава парадоксални варианти – един факт намира множество коментари, защото са множество съобщенията за него или множество съобщения за един факт получават един обобщен коментар. Коментарът е субективно тълкуване на обективната действителност от субекта на съжденията – коментирация журналист. Всеки коментар отразява позицията и възгледите на своя автор.

Когато се превеждат новини, се изисква точен превод и журналистически подход. В коментарната статия журналистът изследва, анализира и „разнишва” обществено значим проблем. Много важно за нея е да бъде очертана ясна концептуална линия. Задължително е на понятен и достъпен език да бъде развита строго определена мисъл или идея, да бъде аргументирана ясно формулираната авторова теза. Основа за създаването на такъв тип

текст е разсъждението върху определен проблем. За да бъде по-убедителен, авторът привежда факти, с които аргументира мнението си, и дава оценка, с която въздейства на читателите. Експресивността на изказа се постига с лексикални и синтактични средства. От езиково-стилова гледна точка коментарните текстове се характеризират с органичност в съчетаването на езикови средства, които се отнасят до представяне на факти и събития, и на езикови средства, с които се изразява оценка и се постига въздействие (метафори и метонимии, експресивна лексика, риторични въпроси, синтактичен паралелизъм, идиоми).

Оценка на представените факти се прави със заглавието, което по тази причина е най-важната част от текста и задължително му се отделя двойно по-голямо внимание. Това е и мотивът ми преводът на заглавията на журналистически анализи да бъде разгледан подробно в отделна точка от коментарната част на моята работа.

Преди една новина да бъде преведена, тя трябва да бъде разбрана. Това понякога се оказва трудна задача, тъй като в един ден на преводача-журналист му се налага да превежда най-различни текстове. Задължително е да го прави бързо и преводът да бъде точен. За един ден може да се наложи да се работи по текстове за икономическата ситуация в еврозоната, за кризата в Гърция, за изборите във Франция и за военните конфликти в Ивицата Газа. Затова преводачът трябва да бъде максимално концентриран и най-вече да се старае да не допусне неточности в предаването на информацията. А в случая с журналистическите коментари голямото предизвикателство е, че той трябва да бъде внимателен и за това „какво е искал да каже авторът“, което може да звучи клиширано, но е точно така.

Недопустимо е преводачът да не познава локалните особености, историята, фактите, които са провокирали анализатора да публикува своя коментар. Затова задължително се проверява историческото и политическо третиране на въпроса в съответната държава и дори регион. Ако превеждащият не е достатъчно наясно, проверява политическата система на управление в страната, заедно с икономическата ситуация. Прочита се възможно най-голяма част от предисторията на аналитичния текст. Откриват се източниците на информацията, използвана в текста, и се сравняват с предадените факти в коментарния текст. Винаги има реална опасност да се допуснат фактологични грешки, ако превеждащият не е достатъчно добре ориентиран в политическата и икономическата ситуация в страната. Трябва също да се има предвид, че медиите не са безпристрастни не само в България и избират по-кратко или по-дълго отразяване на новината в зависимост от своите политики по отразяване на тематиката, региона и локалните новини.

4. Анализ на трудностите при превода на заглавията

Както казахме по-горе, оценка на представените факти авторът на коментарния текст прави със заглавието. То е ключът за вратата, през която минава читателят, за да стигне до прочитането на текста. Решението дали да отвори този своеобразен портал, или да подмине и да продължи към другите врати, читателят взема според възприятията, които поражда у него заглавието на даден текст.

В този ред на мисли, първата, а може би и една от най-трудните задачи, пред които се изправя всеки преводач, е заглавието на текста, тъй като тук би трябвало да проличат всички негови умения едновременно да изследва, анализира, интерпретира и в същото време да бъде оригинален и да не се отклонява от замисъла на автора. Преводът на заглавието на даден текст е твърде отговорна задача, тъй като първо то провокира определени очаквания у читателя, създава някаква първоначална представа за текста, която може да е по вкуса на читателя, а може и да не е. Накратко – заглавието продава. От него зависи дали „купувачът” ще провери какво се крие по-нататък, затова и преводът му е изключително важен.

Заглавието е представителен и същностен елемент на медийния текст, който съдържа в максимално концентриран вариант огромна информация, отнасяща до самата действителност в чуждия контекст. То е най-важната част от една статия и затова върху него се отделя двойно по-голямо внимание – първо при подбор на статия, после при изходния български текст. Когато не е отделено необходимото внимание, заглавията могат да станат неясни, двусмислени, обидни, пристрастни, недобре отразяващи новината, прекомерно дълги и дори в някои случаи неразбираеми. Най-важното за заглавията на преводите на журналистически текстове, според мен, е да са ясни, кратки и коректни, а в същото време да са и достатъчно интригуващи. И другото, което не трябва да бъде пропуснато в никакъв случай, е това, че заглавието съдържа най-важните индикации за самата политическа или икономическа ситуация в чуждата държава.

При превода на заглавията на журналистически текстове на първо място преводачът разполага с ограничен брой символи и в някои случаи става така, че заглавието изобщо не съвпада с оригиналното. Измисля се ново, което да отговаря на съдържанието на текста, да е достатъчно кратко и провокативно, за да привлече вниманието на читателската аудитория. Интересното при превода на заглавията на медийни текстове е това, че винаги преводачът трябва да се съсредоточи изборът му да бъде достатъчно ясен смислово за родната аудитория и в същото време да привлича читателския интерес с достатъчно точно и провокативно звучене.

И все пак при превода на описвания тип заглавия не се изисква голямо въображение за разлика от тези на статиите за лайфстайл издания. Тук е по-важно заглавието да синтезира смисъла на анализа и да е лесно разпознаваемо за българския читател. При предаването на такъв тип заглавия преводачът може да се удави в стремежа си да го предаде буквално, което е едно от най-важните изисквания за коментарния текст, но не на всяка цена. Понякога се налага заради различията и всички външни фактори, както и непълното познаване на проблемите в съответния контекст от страна на евентуалните читатели, да се променя и заглавието.

Най-трудно за предаване сред 20-те заглавия, които подбрах, се оказа на анализ от „Икономист“, свързан с проблема с българските и румънските имигранти във Франция. Коментарът е озаглавен по нестандартен начин *“French politics: Liberté, égalité, fermeté?”* и описва френската политика и мерките за справяне с непрекъснатото увеличаване на броя имигранти. Озаглавяването на статията на френски като *“Liberté, égalité, fermeté”* е заиграване с прочутия девиз от времето на Френската революция *“Liberté, égalité, fraternité”* („Свобода, равенство, братство“). Точно затова дълго време се чудих как да представя третия компонент от заглавието, за да се доближи поне до някаква степен до желаната експресивност. Думата *fermeté* е употребена и в текста на коментара, което прави задачата още по-сложна.

Ето го и точния пример:

„At the centre of the government’s responses to both issues is Manuel Valls, the interior minister, who has evoked the need for fermeté (firmness) in dealing with social problems.”

От английски *firmness* означава:

1. твърдост, коравост, стегнатост, сбитост, плътност.
2. устойчивост, издръжливост, непоколебимост, стабилност, постоянство, неизменност, трайност.
3. решителност, строгост.

От френски *fermeté* означава – твърдост; устойчивост; решителност.

Първоначално обмислях варианта за превод на заглавието: „Франция: Свобода, равенство, твърдост.” След дълго колебание между „твърдост”, „решителност” и „непоколебимост” обаче реших да оставя последния вариант заради неговата конотация, тъй като тази дума е от ключово значение за цялостното възприемане на коментарния текст.

За да бъде вярна и на френския девиз, чиято вариация е заглавието, премахнах първата част – *french politics*. По същата причина лиших заглавието и от многозначителността на въпросителния знак в края на изречението. Окончателният вариант се получи: „Свобода, равенство, непоколебимост”, от което смятам, че първата асоциация, която читателят би направил, е с девиза на френските революционери от края на 18 век. Така и обяснението „френската политика”, както и въпросителният знак, според мен, са излишни.

Съответно в текста беше задължително думата да бъде преведена по същия начин, за да се запази нишката, започната с избора за заглавие на текста. Така изречението в текста стана: „В центъра на отговора на правителството и в двата случая е вътрешният министър Манюел Валс, който пробуди нуждата от непоколебимост в справянето със социалните проблеми.

Друго заглавие, което искам да представя, е превод на политически анализ от АФП. Текстът е с оригинално заглавие “*A conservative hawk bent on Greek growth: Antonis Samaras*”. На български реших да го съкратя и оставя само „Андонис Самарас – консервативният ястреб”, тъй като останалата част – че премиерът Самарас ще доведе до гръцкия икономически растеж – не би могла да бъде преведена на български език достатъчно стегнато, кратко и ясно. Всеки, който е поне донякъде запознат с политическите процеси в съседна Гърция и протичането на предизборната кампания, знае и историята на 61-годишния консервативен лидер на „Нова демокрация”. Затова, според мен, по този начин формулирано, заглавието стана достатъчно кратко и запази смислово

това, за което се говори в текста. За мен инверсията при това решение за заглавие също беше най-удачният вариант, така че в крайна сметка остана: „*Андонис Самарас – консервативният ястреб*”.

Следващото заглавие на политически анализ, което ще представя, е от „Икономист” и отново е свързано със ситуацията в Гърция. Статията е публикувана с оригиналното заглавие “*Not an easy start*”, което аз преведох буквално като „*Нелеко начало*”, тъй като в анализа се говори за първата седмица от встъпването на новото гръцко правителство, в която новият дясноцентристки премиер Андонис Самарас беше опериран по спешност, след това пък финансовият министър Василис Рапанос припадна, оплакваше се от световъртеж и гадене и реши да се оттегли от поста. След това неочаквано се оказа, че, според закона, членовете на гръцкото правителство и депутатите не могат да имат акции в офшорни компании. И така се наложи премиерът Самарас да уволни зам.-министъра за корабоплаването Георгиос Верникос. И всичко това само за една седмица, и то първата от встъпването на новото гръцко правителство.

Един от най-интересните текстове, които съм превеждала, е отново от „Икономист” и заглавието му е следното: “*Greece before the election – wait and flee*”. Моето решение за превод беше да съкратя „преди изборите” или „преди вота” и да остане само „*Гърция – изчакай и бягай*”. Не сметнах за необходимо да превеждам буквално, тъй като съчетанието „изчакай и бягай” достатъчно ясно отразява ситуацията в южната ни съседка, която е добре позната за родната аудитория, и за мен „преди вота” е абсолютно излишно. Освен това, в текста превес взема оценката на финансовата ситуация при евентуален фатален край за Гърция. В текста откриваме задълбочен анализ на финансово-политическата ситуация в южната ни съседка, ден преди предстоящия втори вот на 17 юни. В статията се набляга на един от най-големите рискове за Гърция – евентуално излизане от еврозоната и сериозната заплаха от реденоминация, която на практика би убила гръцкия бизнес.

Ще разгледам и заглавието на текст от английската версия на „Катимерини”, което е формулирано по следния начин – “*We gained some time, but burned our brakes*”. Буквално това означава „Ние спечелихме известно време, но повредихме своите спирачки”. Тук от пръв поглед заглавието се налага да бъде съкратено заради прекалената му обяснителност, а също така да бъде и конкретно посочено в него, че се говори за Гърция. За читателите на „Катимерини” е пределно ясно кои сме „ние”, но при превода уточнението е задължително. Моят избор първоначално беше – „*Гърция спечели малко време*”, в което смятам, че се събира почти изцяло концепцията на статията. Анализът излезе почти едновременно с резултатите от изборите на 17 юни, от които стана ясно, че ще се наложи формирането на

коалиционно правителство и това ще бъде изключително трудна задача за лидера на „Нова демокрация” Андонис Самарас. Основното, на което се акцентира в анализа, е, че Гърция спечели още време, в което да продължи комуникацията със своите партньори за изготвянето на нов спасителен план за излизане от кризата.

Има и втора възможност за предаване на това заглавие, която смятам за равностойна на предложението по-горе вариант. Ако направя този избор, бих превела и втората част, макар и с риск за по-дълго заглавие, защото, според мен, би било непълно и не отразява точно идеята на автора, ако кажем само „Гърция спечели малко време”. Смятам, че дори втората част е по-силна от първата, защото там се акцентира на предупреждението – „повредихме/изхабихме спирачките си”. Вариантът е следният и прецених в крайна сметка да го оставя и като краен поради това, че в него се запазва експресивността на оригиналното заглавие: „*Гърция: Спечелихме време, но изхабихме спирачките*”.

Следващият политически анализ, който искам да представя, е с оригинално заглавие *“World must intervene before 'Iraqization' of Syria”* и е водещо заглавие от брой на израелския вестник „Аарец”. Преводът, който избрах за заглавието на този текст, е „*Светът трябва да се намеси преди Сирия да стане Ирак*”. Единственото, което исках да избегна в случая, е употреба на някоя от двете смущаващи словоформи – „иракизацията” или „иракизирането”. „Иракизирането” звучи малко по-приемливо, но не бих употребила подобна дума дори и в името на това заглавието да бъде по-кратко. В текста на анализа *'Iraqization'* отново е употребена, но в случая няма как да бъде избегната поради трюматостта, която би предизвикало нейното обяснение. Затова там избрах да я представя с „по-малкото зло” – „иракизирането”. Думата „иракизацията” за мен наподобява една много любима дума на българските журналисти, която никак не ми допада, и това е „чалгаризацията”. Може и да не съм права при тази аналогия, но в случая прецених, че е по-подходящо да използвам описателното „Сирия да стане Ирак”. Все пак във всеки превод има и интуитивен елемент. При втория прочит на текста обаче реших да добавя още един нюанс, за да акцентирам върху експресивността на заглавието и в крайна сметка се получи следното: „*Светът трябва да се намеси преди Сирия да стане новия Ирак*”. В текста на политическия анализ се говори за възможността страните, които винаги са били основният фактор във вземането на решения – Русия и САЩ, да се намесят преди сблъсъците в Сирия да прераснат във война. В крайна сметка, това така и не се случи, а видяхме до какво доведе подценяването на ситуацията в Сирия – оттеглянето на специалния пратеник на ООН за Сирия Кофи Анан и задълбочаването на проблемите там. Това пък от своя страна доведе и до заглавия във водещи световни медии от рода на:

„Международната общност е безсилна по сирийския въпрос”, „Западът и сирийската опозиция бездействаха” и др.

Заглавието от „Ню Йорк таймс”, което избрах да представя, е *“Turkey as a Case Study”*. Преведох го „*Турски модел*” за *Egynet*”. В политическия анализ се описва ситуацията в Турция в края на 90-те години и конфронтациите между кемалисти, ислямисти и светски либерали, както и коренната промяна в началото на новия век с идването на Ердоган и неговите съмишленици. Статията поставя и основния, решаващия въпрос за Египет – дали Мохамед Морси и „Мюсюлмански братя” искат да следват „модела на Ербакан”, или „модела на Ердоган”. Проблемът, според политическия анализатор, е, че египетските ислямисти не са модерни като турските, а и повече – не разполагат с „ислямските калвинисти”, които да създадат египетската „Партия на справедливостта и развитието”. Ето и причината този път да добавя в заглавието уточнението „Египет”, без което, според мен, то звучи неясно за българската аудитория, тъй като проблемите в ислямския свят са доста по-далечни за българите от тези в съседна Гърция, например, и трудно читателят би могъл да се заинтригува от заглавие като „Турция като примерен модел” или преведено по друг начин.

Следващото заглавие, което искам да представя, е от „Айриш таймс” и е публикувано дни преди предстоящата среща на лидерите от ЕС в началото на юли миналата година. Оригиналното заглавие е *“Europe awaits the road map”*, което аз преведох буквално като „*Европа очаква „пътна карта”*”, тъй като най-важната тема, която предстоеше да обсъдят лидерите, беше съдбата на еврото и насърчаването на икономическия растеж. Най-важното, с което лидерите трябваше да излязат от срещата, е „пътна карта и график, определящи ясни стъпки за подкрепа на еврото, създаването на устойчив ръст и по-тесен политически съюз”.

Друго заглавие, което подбрах, е от АФП и в оригинал звучи *“Turkey has no war plans for Syria despite rhetoric: analysts”*, което аз преведох така „*Турция няма планове за война със Сирия*”. Текстът представя мненията на водещи световни анализатори във връзка с неизяснените обстоятелства около инцидента със свален турски изстребител на границата със Сирия и двусмислените коментари след това от страна на турските държавници. Тук реших да спестя тази информация в заглавието. За да остане то достатъчно кратко на български език, а и за да се побера в полето, отредено за лийда на новината, премахнах частта „въпреки риториката: анализатори”.

Следващото заглавие, което ще представя, е от британския вестник „Гардиън” – *“Why Washington and Moscow want a backroom deal over Syria”*, което реших да оставя във

варианта „*Защо Вашингтон и Москва искат задкулисна сделка за Сирия*”, като запазя използваната в оригиналното заглавие метонимия. Първоначално смятах да премахна уточнението „Сирия” заради стремежа заглавието да бъде по-кратко, но прецених, че иначе не се разбира за какво е сделката и поради това „Сирия” остана и в преведения вариант.

Заглавието от британския таблоид „Дейли стар”, което искам да представя, е *“For Russia, Syria is not about Syria”*, което реших да предам като „*За Русия в Сирия става дума за световния ред*”. Уточнението – „става дума за световния ред”, реших да добавя, след като преведох целия текст и в него срещнах този израз. Първоначалният вариант, който бях решила да оставя за заглавие, е едно от двете – „За Русия не става дума само за Сирия” или „За Русия проблемът Сирия не е само Сирия”, но, според мен, такова заглавие не би могло да стане достатъчно ясно за българския читател, а даже и звучи до някаква степен двусмислено. Затова използвах израз, който е част от общия смисъл на текста.

Друго заглавие, което реших да опитам да анализирам, е от британския „Телеграф” и е под формата на повествователно безглаголно изречение с въпросителен знак накрая – *“Goodbye to Greece?”*. Това е широко популярен начин да привличане на читателското внимание чрез многозначителността на препинателния знак. Затова тук беше достатъчно да предам заглавието буквално – „*Сбогом на Гърция?*”, тъй като въпросителната носи цялостното внушение на текста, а именно – ще съумее ли Гърция да се предпази от възможността да излезе от еврозоната, или ще се наложи да напусне клуба.

Подбрах и друго заглавие от подобен тип, което е формулирано като риторичен въпрос и е от Би Би Си – *“Are Germans really opposed to bailouts?”*. Риторичният въпрос е фигура в реториката, изразена под формата на въпрос, който не предполага отговор, а привлича вниманието на читателя и го навежда към размисъл. В него има скрит вътрешен диалог, провокиращ силно емоционално въздействие. На български обаче това заглавие няма как да бъде представено по достатъчно експресивен, компактен и разбираем начин под формата на въпрос. В превод звучи така: „Наистина ли германците са „против”/се противопоставят на/не са съгласни със спасителните планове”, което е твърде тромаво и обяснително за такъв тип заглавие. Бихме могли също да го оставим и в следния вид по логиката на предния пример „Германците се противопоставят на спасителните планове?”, но така би звучало и до някаква степен двусмислено. Затова тук реших да си позволя да го предам описателно и по смисъл като „*Истината за германците и спасителните планове*”, тъй като освен това анализаторът се позовава на резултатите за мнението на германците по важни теми от някои представителни проучвания на Пю Рисърч Сентър.

Следващото заглавие, което ще представя, е от онлайн версията на „Блумбърг“ и е следното *“EU’s New Crisis Model Gives Spain More Time For Cuts”*. Тук отново се натъкваме на прекалено дълго и тромаво заглавие, което дори на английски звучи по този начин. Не бихме могли да го преведем буквално като „Новият кризисен модел на ЕС дава повече време на Испания за съкращения“, затова компромисното решение е отново да се водим по общия смисъл на текста. Така в крайна сметка заглавието остана в следния вид – *„ЕС тества нов кризисен модел в Испания“*, което смятам, че е в съответствие с естеството на медията, в която е публикуван текстът.

Заглавието на анализа на Си Ен Ен, което ще представя, е *“New roadblock in ‘reset’ with Russia”*. Текстът коментира сложните отношения между Русия и САЩ, но от определена гледна точка. Прецених заглавието му да остане *„Нова пречка пред „рестартирането“*. Тук „Русия“ отпадна, тъй като при превода, ако посоча „при „рестартирането“ с Русия“, не става ясно за българските читатели. Ако избира да оставя този компонент от заглавието, трябва да добавя *„рестартирането“ – Русия - САЩ*. Затова прецених да отпадне уточнението.

Следващото заглавие е от британският вестник „Индипендънт“ – *“The Greek patient returns for more help”*, което преведох като *„Гръцкият пациент се завръща за още помощ“*.

Разбира се, избрах да представя и заглавие, свързано с България. Коментарният текст, който подбрах, е от „Икономист“ и е онасловен *“Bulgaria’s economy: In a rough region”*. Реших да оставя заглавието само *„България в бурен регион“*. Взех това решение, тъй като в текста не става въпрос само за българската икономика, която като се има предвид насочеността на „Икономист“, е от първостепенно деиксисно значение за оригиналното заглавие. В текста обаче се говори и за други основни проблеми на българската държава като демокрацията и свободата на медиите. И понеже превеждах текста не за тясно икономически ориентирано издание, прецених, че би могло заглавието да бъде представено с по-общото *„България в бурен регион“*.

Има заглавия, при които не се налага преводачът да подхожда толкова творчески, както при някои други. От тези примери е заглавието на анализ от Би Би Си *“Turkey seeks diplomacy not war”*, което преведох буквално *„Турция иска дипломация, а не война“*. Друго заглавие от този тип е *“Romania and democracy”* на „Икономист“, което оставих *„Румъния и демокрацията“*. И последното заглавие от този тип е от „Файнейшъл таймс“, което гласи *“Europe’s challenge”*. Единственото решение, което трябваше да взема по повод това заглавие, беше дали да го преведа като *„европейско/то предизвикателство“*, или *„Предизвикателството пред Европа“*. И тъй като става въпрос за теми от важен характер

като спазването на демократичните принципи в редица европейски държави, заложих на втория вариант.

При превода на заглавия най-важното е да се отчете за какъв тип аудитория е предназначен текстът, който заглавието трябва да представи. Когато превеждам заглавието на статия от лайфстайл издание, например, винаги се стремя то да бъде атрактивно, да провокира, да привлича интереса от страна на дамите, които четат такъв тип списания. Тук си позволявам да вложа малко и от въображението си, за да се постигне и онази необходима доза сензационност при заглавията на статиите, с която биха „хванали окото” на дамите.

Когато превеждам политически, икономически и други сериозни анализи, се стремя да се вмъкна в ограничения брой символи и в някои случаи става така, че заглавието изобщо не съвпада с оригиналното. Тук обаче е забранено да се използва въображението. В заглавието е концентриран възможно най-ясно общият смисъл на новината, така че преводачът няма много голямо поле за творческа намеса. Понякога му се налага да се измисля ново заглавие, което да отговаря на съдържанието на текста, да е достатъчно кратко и провокативно, за да привлече вниманието на читателската аудитория, но винаги то трябва да отговаря на точен цитат от текста или поне на неговия общ смисъл. Стремехът ми винаги е заглавието да е кратко, стегнато и ясно да посочва за българската аудитория за какъв проблем се говори в текста.

Всеки обаче би могъл да прехвърли границите на преводаческата интерпретация поради своеволие или незнание на езика. Съществуват много контрастни мнения за същността и стойността на един превод. Често пъти се случва така, че заглавията са капан, те не са това, което виждаме, те прикриват, примамват, за тях се изисква детективски нюх, посвещаване и естествено запален интерес. Когато се наема с превода на ново заглавие, преводачът трябва на първо място да има предвид, че заглавието трябва легитимира текста, да породви интереса към него, същевременно и да го направи разпознаваемо за родната аудитория.

5. Трудности при превода на лексика – термини, лични и географски наименования

Преводачът на медийни текстове ежедневно плува в океан от нова информация, нови понятия, термини и непознати изрази. Неговата задача става още по-трудна поради голямата вероятност без спасителен пояс под ръка в един ден да се изправи пред текстове с икономическа, политическа или пък военна тематика; със специфичен контекст, който задължително трябва да бъде внимателно декодиран.

Както казахме по-горе, преводачът е задължен да провери значението на използваните в текста термини – да открие дали са установени на български, или е необходимо да се опита да наложи свой превод. Той ползва източници за целта, както и задължително проверява дали новината не е преведена вече у нас, респективно историята на превеждането ѝ.

В текстовете, които съм подбрала, има термини от най-различно естество – икономически, политически, военни. При предаването и на трите вида специфична лексика преводачът среща определени трудности. По-голямата част от икономическите термини са установени в българския език. Такива са: *EU-IMF bailout deal* – спасителното споразумение с ЕС и МВФ; *the euro* – еврозоната; *income tax thresholds* – прагове за облагане на доходите; *sales tax* – данък върху продажбите; *five-year trough* – петгодишната рецесия; *the troika, the European Union, European Central Bank and International Monetary Fund* – „тройката” – представителите на Европейския съюз, Европейската централна банка и Международния валутен фонд; *austerity* – антикризисни мерки; *non-performing loans* – лошите кредити; *deposit insurance* – гаранции за депозитите; *budgetary overruns* – бюджетни преразходи; *to flatline* – да има нулев ръст; *growth* – икономически растеж; *GDP* – БВП.

Ще дам и един пример, при предаването на който срещнах трудности, тъй като няма възможен еквивалент на български език:

Stressful negotiations are looming with other euro-zone finance ministers and with the troika, the European Union, European Central Bank and International Monetary Fund officials overseeing Greek reforms to avert a “Grexit” from the single currency.

Предстоят стресирации преговори с министрите на финансите от еврозоната и с „тройката” – представителите на Европейския съюз, Европейската централна банка и Международния валутен фонд, които следят гръцките реформи, целящи да се избегне излизането на страната от зоната на единната валута.

Думата “Grexit” е жаргонен термин, който беше въведен от икономическите анализатори през 2012 г. като съчетание от следните компоненти “Greek Euro Area exit”, позовавайки се на надвисналата опасност Гърция да излезе от еврозоната и да се наложи да върне старата си валута – драхмата. На български език няма как обаче терминът да бъде предаден с една дума, затова ми се наложи да го представя описателно – *„излизането на страната от зоната на единната валута”*.

Особен интерес и трудност за мен представлява предаването на военните наименования и термини. Като такива ще посоча някои специфични сред тях, свързани с конфликтите в Сирия: *Sham Falcon forces – частите „Шам”*; *Free Syrian army – „Свободната сирийска армия”*; *the al Sham Free Fighters – „Свободните бойци на Ал Шам”*; *short-range missiles – ракети с малък обсег на действие.*

Предизвикателство пред преводача се явява и предаването на имената – лични, на политически субекти и географски наименования. За тази цел той ползва източници, с помощта на които преглежда всички имена – лични, на градове и области – дали не са кирилизирани или усвоени по някакъв начин на български и особено в българските медии. Ако дотук не открие вариант за предаване на конкретното наименование, преводачът е задължен да следва правилата за пренасяне на чужди имена от английски език на български.

Географски понятия (имена на градове, реки, езера, местности), които нямат приети съответствия на български език, се предават според правилата на Наредба № 6. „Когато фонетичните и фонематичните съображения дават възможност за две различни транскрипции, предимство има формата, която е най-близка до писмената форма в езика

източник.” По тези правила предадох следните сирийски наименования – *Jisr al Shughour* – *Джиср ал Шугур* и *Jabal al-Zawiya area* – *района Джабал ал Зауия*.

При предаването на личните имена отново се следват правилата за предаване на чужди имена. Звуковите стойности се предават възможно най-близко с български букви. При личните имена не срещам особени трудности, тъй като по-голямата част от тях са установени в българския език. Направи ми впечатление обаче начинът на предаване на името на вече бившия държавен секретар на САЩ – Хилари/Хилъри Клинтън. В моите преводи се позовавам на установеното правило предаване на името, според Андрей Данчев, като *Хилари*. По същата логика предох и името Col. Riad al-Asaad – *полковник Риад ал Асад*, което се среща в преводите на български в двата варианта – *Риад* и *Рияд*.

В заключение можем да кажем, че необходимостта от пределно точната употреба на термините често е доста трудна задача, когато ежедневно превеждаме медийни текстове с различна тематика. По дефиниция „терминът е еднозначен; терминът не е обременен с конотации; терминът няма синоними”. Следователно най-често срещаният проблем при предаването на термините е тавтологията, която рядко може да бъде избегната, тъй като те обикновено нямат синоними. Бих могла да открия като пример за термин с повече от няколко варианта единствено „еврозоната”, която представям в текстовете и като „зоната на единната валута, евроклуба, валутния съюз”. Друг такъв термин е „антикризисни мерки”, при предаването на който използвам още два варианта – „строги ограничения” и „затягане на коланите”, като винаги вземам под внимание това, че при употребата на „затягане на коланите” се влага допълнителен експресивен акцент. И въпреки това поради честата употреба на термини като „криза, дълг, икономически растеж, кредит, рецесия” проблемът с тавтологията остава основен и в повечето случаи повторението е неизбежно.

6. Трудности при превода на идиоми и експресивни изрази

При превода на медийни текстове трябва да се обърне внимание и на устойчивите словосъчетания или фразеологизмите, които също създават доста трудности, тъй като в отделните езици са различни. Фразеологията е една от областите във всеки език, които му придават колорит и същевременно говорят за народопсихологията. Съчетания от думи, чиито значения се различават от общото значение на цялата фраза, се наричат фразеологизми. Те придават на текста голяма част от неговата стилистична маркираност. Тази специфична група в езика е съставена от фразеологизми, идиоми, поговорки, пословици, крилати фрази, устойчиви словосъчетания. Те съществуват като цялостни езикови единици и имат единно значение, което не е сбор от значенията на отделните думи: *от дъжд на вятър, от игла до конец, от трън та на глог, през куп за грош*. В българския език такива думи се наричат *фразеологизми* и *фразеологични словосъчетания*, докато в английския говорим за *идиоми*. Предаването на тези специфични изрази е предизвикателство за уменията на преводача, тъй като в отделните езици голяма част от тях са различни, а в такива случаи са непреводими поради устойчивия си характер. Тогава отново се налага да се водим от смисъла. Като начало преводачът проверява значението на израза в подходящ речник, след което проучва и сравнява това значение в дадената статия със семантично еквивалентни места в други статии по въпроса. И оттук започва главоблъскането кой е най-точният вариант за превод...

Един от най-трудните примери от този тип, с който се сблъсках в практиката, е от строго специфичен анализ за икономическата криза в Испания, публикуван не къде да е, а в „Блумбърг“. И тъй като това издание е с изцяло икономическа насоченост, преводачът винаги трябва да има едно на ум за такива клопки. В оригинал изречението е следното: *“The stick is necessary but the carrot is also good.”*, като моята проверка показва, че е идиом. <http://idioms.thefreedictionary.com/a+carrot+and+stick>

Дотук добре, но буквално преведено, изречението изглежда по следния начин „Пръчката е нужна, но морковът също е добър“, като тук остава неизяснено значението на употребата на лексемата „морков“. След като се наложи да направя по-задълбочена проверка в строго икономически източници, се оказа, че идиомът за „моркова и тоягата“ не е просто устойчив израз в английския език, а е основа за цялостна бизнес стратегия, в която става дума за методите за мотивация на служителите.

Две са версиите за възникването на този идиом. Най-популярното схващане за метафората с моркова и тоягата е, че е въведен от селяните, собственици на магаретата, заради опитите им да накарат животните да вървят. Тълкуването на израза е, че всеки път, когато животното спира, собственикът размахва суров морков, който виси вързан на тояга пред носа му. Ако инатливото магаре продължава да отказва да се движи, следва „мотивирането“ с тоягата по гърба. Но има и друга версия на тълкуването на тази метафора: че не е имало елемент на наказание и че пръчката е използвана просто като средство за „дирижирането“ на моркова, така че винаги да е достатъчно близо, но и достатъчно далеч за магарето. С две думи, тълкуването залага на предположението, че само морковът се използва като „мотиватор“.

Тази метафора винаги е била много популярна в бизнеса, а подходът е широко разпространен. Например, това е начинът хората да получават исканото възнаграждение или да бъдат наказани, ако не успеят да се справят с това, което се изисква от тях. Още от 60-те години на миналия век теоретици и академици започват да изследват теорията за мотивацията, публикувана в книгата на Хертцберг от 1959 г., която повече или по-малко се опира на моркова и тоягата. В днешната терминология стимулите, които помагат за ангажираността на служителите, са постижението, признанието за постиженията, смислената интересна работа и възможността за растеж и напредък. Това са новите моркови в корпоративния свят.

И така, след откриването на цялата тази информация, свързана с произхода и тълкуването на израза, задачата ми стана още по-сложна. Потърсих начин да предам по смисъл значението на идиома, тъй като не всеки читател е прочел цялата теория за моркова и тоягата, за да е наясно с метафоричното значение на употребата на думата „морков”.

В търсене на най-добрия вариант преминах през доста примерни като „Пръчката е необходима, но понякога и наградата върши работа”, „Наказанието/наказването е необходимо, но понякога и награждаването върши работа”, „Тоягата трябва да играе, но понякога и наградата върши работа”. В крайна сметка преводът ми остана в следния вид: „*Тоягата трябва да играе, но наградата също върши работа.*” По този начин смятам, че до някаква степен запазих част от оригиналното звучене на израза с употребата на думата „тояга” и поясних по смисъл значението на „моркова”, за да може и неподготвените за стратегиите в бизнеса читатели да възприемат правилно експресивността му в текста.

Друг израз, който изключително много ме затрудни със своята метафоричност, е от следния пример: *Samaras has famously pledged to “eat iron” to bring investment to Greece.* Тук отново реших да се водя от смисъла, тъй като е невъзможно да бъде преведено буквално, че гръцкият премиер „обещал да яде желязо”. Водена от общия смисъл на текста за консервативния нов гръцки премиер, реших да превода изречението по следния начин: „*Самарас е известен с това, че обеща да направи и невъзможното, за да осигури инвестиции за Гърция.*” Устойчивият израз „да направи и невъзможното” до голяма степен запазва, според мен, значението на оригиналното “eat iron”.

Друг израз, който е интересен и заслужава да бъде отбелязан, е *Armageddon scenario*, което аз предадох по смисъл като *ужасяващ сценарий*. Предпочетох този вариант пред възможността да го представя като „апокалиптически/апокалиптичен сценарий”.

Много любими на авторите на политически анализи са шаблонни устойчиви изрази от рода на „да вържа ръцете”, „клати лодката”, „порочен кръг”, „преддверието на ада”, „размахвам пръст”, „хвърлям спасителен пояс”. Те засилват експресивността на текста и добавят доза живост и на най-строго специфичната тематика.

Ето и няколко примера:

And he has changed the rules for a referendum to determine Mr Basescu’s fate on July 29th—although the constitutional court has thrown the president a lifeline by insisting on a high turnout.

Той промени и правилата за референдума на 29 юли, на който ще бъде решена съдбата на Бъсеску, въпреки че Конституционният съд хвърли спасителен пояс на президента, като настоя, че е нужна висока избирателна активност.

And the financial system is in limbo. – Финансовата система е в преддверието на ада

Изразът *to be in limbo* има и други значения извън религиозното и отгук понякога става объркване – означава също „спирам, замразявам (например за проект)” и „намирам се в замаяно, неопределено състояние”. В случая за финансовата система по-скоро правилното е, че е в застои, но прецених да го превода по-експресивно, тъй като подобен тип метафорични употреби и значения са характерни за стила на „Икономист” по принцип.

The dismantling of their encampments and repatriation of many of the inhabitants to Romania and Bulgaria has a curiously circular quality.

Разрушаването на техните катунци и връщането на много от ромите в Румъния и България се оказва в порочен кръг.

The ND-led government that might be formed, then, will be with partners who will have a hard time working with ND, who are not related to it ideologically, and, fearing more losses to SYRIZA, will press demands that tie Samaras's hands.

Ако бъде формиран кабинет, начело с „Нова демокрация”, то за партньорите ще бъде много трудно да работят с консерваторите. Те не са свързани идеологически и опасявайки от нова загуба на гласове в полза на Сириза, ще поставят искания, които ще вържат ръцете на Самарас.

So why is Medvedev rocking the boat now? Steven Pifer, former U.S. ambassador to Ukraine and arms control expert, points to politics - in Russia.

Защо Медведев клати лодката точно сега? Според Стивън Пайфър, бивш посланик на САЩ в Украйна и специалист по контрола на въоръженията, причината е във вътрешната политика на Русия.

Months of futile diplomatic tussling, UN deadlock and finger-pointing over Syria have boiled down to a dramatic, last-ditch effort this weekend to cut a deal between the US and Russia that eases President Bashar al-Assad from office and replaces him with an inclusive, transitional government that can halt the spiral towards all-out civil war.

Месеците на безплодни дипломатически борби, безизходното положение в ООН и размахването на пръст срещу Сирия, доведоха до последни усилия за постигане на споразумение между САЩ и Русия, което да принуди президента Башар Асад да се оттегли от поста и да бъде заменен от преходно правителство, способно да предотврати пълномащабната гражданска война.

Интересна за мен е и употребата на думата „gargle”, която има разговорна окраска, в следното изречение:

Mr Kent argues that such caution is unnecessary: after all, an exit would increase tourists' spending power; and what social unrest there is has been concentrated in Athens, not the islands where most foreign tourists sunbathe and gargle ouzo.

Кент настоява, че подобна предпазливост е ненужна – все пак, евентуалното излизане от еврозоната, би увеличило възможностите за разходи на туристите, а социалните протести са концентрирани в Атина, а не на островите, където повечето туристи се пекаат и пийват узо.

В посочения пример аз също избрах да превода „gargle” стилистично маркирано като „пийват”. Този превод е много близък и до внушението за продължителността на процеса на „пийване”, за която се загатва подтекстово.

В друг пример ми се наложи да не предавам изцяло експресивността на оригиналния текст поради употребата на нецензурната дума *fuck*ing.

“WHAT we must avoid,” confided a government minister in the spring of 2011, “is the perception among our European partners that ‘here come the fucking Greeks again’. Job not done.

Поради специфичната окраска на думата *fuck*ing реших да предам тази част от изречението по смисъл. В крайния вариант се получи: „Това, което трябва да избегнем, е усещането сред нашите европейски партньори, че отново има проблеми с гърците”, заяви гръцки министър през пролетта на 2011 година. Тази задача не беше изпълнена.

И въпреки че в един от текстовете, които избрах да представя, най-важната за общия смисъл дума е „рестартиране”, едно от основните правила, които се старая да спазвам при превода, е, когато дадена дума или израз има българско съответствие, да се стремя да използвам него. Съзнателно избягвам глаголи като „стартира, финализира, алармира, анонсира, инициира, прокламира” и всякакви подобни ненужни в българския чуждоезикови компоненти.

7. Промяна на словоредата и инверсия

За разлика от свободния словоред в българския език, в английския той е фиксиран, което създава някои трудности пред преводача. Това, че всяка част на изречението в повечето случаи се намира на своето определено място, прави английския език по-логичен и лесен за изучаване, но създава трудности при „изглаждането“ на фразата при превода. В българския език инверсията на думите в рамките на изречението се използва за подчертаване на някоя негова част, за промяна на синтактичната функция на думите или значението им, дори за промяна целта на изказването. При предаването на сложните изречения често се налага преводачът да размества, разделя, премахва или добавя определени елементи, за да постигне желаното звучене на правилен и лесен за възприемане български език. Тъкмо фиксираният словоред в английския език е една от причините в повечето случаи буквалният превод да не върши работа и преводачът да трябва да „натъкмява“ частите на изречението според българските правила.

Според така наречения „нормален“ словоред на английския, частите на изречението имат определено място: сказуемото (стои на второ място), подлогът (преди сказуемото), допълнението (следва сказуемото), обстоятелствените пояснения (според нормалния словоред са след допълнението или сказуемното определение). Обстоятелственото пояснение е най-подвижната част в изречението – може да заема позицията преди подлога.

Българският словоред по принцип е свободен, което означава, че частите на изречението, а също и вметнатите конструкции, могат да имат различно разположение. При превода основната ми цел е да „наместя“ фразите така, че да звучат най-добре на български език. Задължително обаче трябва да се има предвид, че всяка промяна в реда на думите, но и в словоредата, би могла да доведе до някаква промяна в смисъла. Затова обръщам изключително голямо внимание на това, за да не се промени смисълът, който анализаторът е вложил първоначално.

Сложното изречение, независимо от дължината му, функционира като синтактична и смислова цялост. Често английските сложни изречения обаче са много дълги с доста подчинителни и съчинителни връзки, като много пъти към подчинените изречения има други подчинени изречения и така структурата става доста сложна и заплетена. Дългите изречения не са нещо нетипично за българския език, но при превода на медийни текстове трябва да се стремим към максимална концентрираност на информацията и стегнат стил.

Затова в много случаи променям дължината сложните изречения, като правя няколко по-кратки изречения.

Ето няколко примера за използването на инверсия и разделяне на сложните изречения:

Elected member of parliament at the age of 26 after an elite education, Samaras had a meteoric career but then suffered a downfall over his stance on the crisis with the former Yugoslav republic of Macedonia in the 1990s.

Андонис Самарас получава елитно образование и е избран за член на парламента на 26 години. Първоначално кариерата му тръгва скоростно нагоре, но бележи спад заради позицията му в кризата с Бивша югославска република Македония през 90-те години на миналия век.

While at Amherst, he was friends with former prime minister and former socialist party Pasok leader George Papandreou, who was later to become his political rival, a source of amusement for the Greek media.

В Амхърст Самарас е бил приятел с бившия премиер и бивш лидер на ПАСОК Георгиос Папандреу. По-късно двамата стават политически съперници и повод за забавление на гръцките медии.

Ironically, critics say Samaras himself is not entirely blameless on undocumented migration.

Критиците казват, че ироничното в случая е, че самият Самарас не е напълно безпогрешен, когато стане дума за нелегална имиграция.

Ahmad al Sheikh is the commander of the Sham Falcon forces, the battalions of volunteers and defectors, numbering about 2,000 men, who are waging a guerrilla war against the Syrian army.

Ахмед ал Шейх е командир на частите „Шам“ – батальони от доброволци и дезертъори от сирийската армия, наброяващи около 2000 души. Те водят партизанска война срещу сирийската армия.

Ето и пример за сложно изречение с множество конструкции, които предпочетох да предам цялостно:

Months of futile diplomatic tussling, UN deadlock and finger-pointing over Syria have boiled down to a dramatic, last-ditch effort this weekend to cut a deal between the US and Russia that eases President Bashar al-Assad from office and replaces him with an inclusive, transitional government that can halt the spiral towards all-out civil war.

Месеците на безплодни дипломатически борби, безизходното положение в ООН и размахването на пръст срещу Сирия доведоха до последни усилия за постигане на споразумение между САЩ и Русия, което да принуди президента Башар Асад да се оттегли от поста и да бъде заменен от преходно правителство, способно да предотврати пълномащабната гражданска война.

В някои случаи обаче се налага да бъдат пропуснати изреченски конструкции в името на благозвучието на българския превод. Такъв пример, при който „изрязах” някои конструкции, е:

SYRIZA, with the anti-austerity wind in its sails, will be a powerful opposition force. It insists that the Memorandum, which demands reforms in exchange for loans, was annulled by the strong anti-austerity vote in May, that the policies demanded by the Memorandum “lack popular legitimacy.”

Сириза ще бъде мощна опозиционна сила. Тя настоява меморандумът, който предвижда реформи в замяна на заеми, да бъде отменен чрез силен вот против строгите ограничения през май, тъй като му липсва легитимност от народа.

8. Други особености при превода на медийни текстове

В тази точка ще представя с няколко думи по-лесно преодолимите за мен трудности при превода на журналистически текстове и някои закономерности, които се стремя да следвам.

Основното глаголно време, което използвам при превода на медийни текстове, е сегашно, съответно и неговите вариации. От темпоралната система на миналите времена най-често прибягвам до перфекта. Избягвам употребата на преизказни конструкции, които добавят допълнителна експресивна окраска, която в повечето случаи „предвещава” манипулация. От една страна, така журналистът с лекота отхвърля „бремето” на необходимостта от достоверност на медийния текст и от друга – снижава стиловия регистър и новината се изравнява с клюка или слух. Ето само един такъв пример за заглавие на „пресен” текст от българската медийна действителност, който говори сам по себе си за проблема: „Борисов не знаел медия, която била обвързана с ГЕРБ”. Правило в моите преводи е да избягвам подобни съзнателно търсени внушения, доколкото е възможно, и да се стремя към неутралност. Основателна причина обаче за употребата на преизказни форми е, ако журналистът се стреми да изрази дистанцираност към определено съобщение; когато иска да подчертае, че чуждата реч продължава; или при предаване на възпроизведена реч.

Опитвам се да преодоля и таблоидността или „жълтата” окраска при превода на всякакъв тип новинарски текстове. Сензационни или апокалиптични заглавия от рода на „Кървав ад на пътя прати трима в отвъдното”, „Млад мъж си пръсна мозъка” или „Кървав ад отнесе студент в отвъдното” не съответстват на стила на медията, за която превеждам.

Океанът от *-ing* форми, който се ширва пред всеки преводач на текстове от английски език, също е един от проблемите, които се налага да бъдат разрешени. За справянето с техните повторения при превода на български език, освен отглаголни съществителни и деепричастни форми, използвам *да-конструкции* и *подчинени изречения*.

So the administration says the Russian president's threat won't succeed in forcing Washington to change its plans to deploy the missile defense program.

Така че заплахите на руския президент няма да принудят Вашингтон да промени своите планове за ПРО.

Many people have simply stopped paying their bills, hoarding cash as they wait to see what unfolds.

Много хора просто спряха да плащат своите сметки, събирайки пари в очакване на това, което ще се случи.

Има един пример, който няма как да подмина в анализа си, тъй като е показателен за случаите, в които се налага определен пасаж да бъде предаден със свързващо изречение. Тази част няма как да бъде изрязана от текста заради смислопораждащата си функция:

Spanish borrowing costs are back up over 7% for 10-year bonds and Italian costs are over 6%, levels that many financial analysts think are unsustainable. The euro has fallen in value to \$1.23. And the European Union has accelerated its bailout of Spanish banks.

The initial positive global financial market reaction to the most recent European Union efforts to tame the euro crisis lasted for less than a week. Europe is clearly not out of the woods yet.

В тази част от текста са приведени като аргумент данни, които, след проверка в различни източници, установих, че не са еднакви и будят основателни съмнения. Освен това позоваването на „много анализатори“ не звучи особено достоверно и в оригиналния текст на Би Би Си. Затова прецених да мина към вариант Б и да предам този пасаж със свързващо по смисъл изречение:

Развоят на икономическата ситуация в Испания и Италия и движенията на световните пазари показаха, че Европа все още не е извън опасност.

В текстовете, които превеждам, се стремя да спазвам стриктно и корелацията при употребата на местоименията. Поради това ми се налага в някои случаи да уточнявам свързаността при тази употреба. Ето и един пример:

Though Russia is strenuously denying that it's holding discussions with Western countries on "the era after Assad," apparently in Moscow too, they realize that chaos prevails in Syria. They understand that the collapse of the Syrian army and Assad's regime is liable to lead to the "Iraqization" of the country, in such a way that it will no longer be clear who controls it.

Въпреки че Русия усърдно отрича да води разговори със западните страни за „ерата след Асад“, очевидно е, че Москва също разбира, че хаосът в момента надделява в Сирия. Руските власти разбират, че рухването на сирийската армия и на режима на Асад може да доведе до „иракизирането“ на страната по такъв начин, че вече няма да е ясно кой я контролира.

Тук, според мен, задължително трябва да се уточни във второто изречение към коя част от предходното се отнася местоимението „they” – към *Русия, западните страни* или пък *Сирия*. Затова прецених, че е необходимо отново да следвам общия смисъл, като подменя личното местоимение със съчетанието „руските власти”.

Последната особеност, която само ще маркирам, е предаването на цитати при превода на журналистически анализи. В такива случаи най-често използвам формата за сегашно историческо време, за да постигна елемента на „несвидетелственост”, характерен за превода на такъв тип медиен дискурс.

“Turkey has no intention of translating this tension into a war but it is apparent that the Turkish-Syrian border has turned into a frontier that may see stray attacks in the future,” he stressed.

“Tension is going to rise at the border,” said Hugh Pope of the International Crisis Group.

“But I don’t think Turkey wants to send troops into Syria. The only option for Turkey is to be part of an international initiative,” he noted.

„Турция няма намерение да превърне това напрежение във война, но е очевидно, че турско-сирийската граница се е превърнала в район, в който в бъдеще може да има отделни атаки”, подчертава анализаторът.

„Напрежението на границата ще се увеличи. Но не смятам, че Турция ще изпрати войски в Сирия. Единствената опция за Турция е да бъде част от международна инициатива”, отбелязва Хю Поуп от Международната кризисна група.

9. Заключение

С непрекъснатото развитие на езиковата система нараства и нуждата от нови и нови преводи на всякакъв тип литература, особено художествената. Това обаче не важи за медийните текстове, тъй като новините се променят непрекъснато. Оттук идва и отговорността, защото преводът, който създава преводачът-журналист, има свой живот в информационното пространство, въпреки че само ден, след като е публикуван, той вече не е новина. Затова акцентирах на това колко е важно как ще преведем заглавието на текста, тъй като в повечето случаи текстът остава завинаги в този вариант и ако е неадекватно преведено, това би довело до неговото бързо отшумяване от информационната сцена. Докато в литературата е важно да превеждаме отново и отново дори класиката, защото текстовете стават по-трудни за разбиране с остаряването или изчезването на някои езикови форми, които затормозяват читателя при възприемането на текста. В същото време се разчита и на богатството от думи в собствения език, когато няма налични или адекватни речникови преводи, които да изразят добре значенията от чуждия език. Разбира се, нямам предвид това да измисляме нови значения на английската дума или окказионализми за онези реалии, които са изчезнали, или новите, които не съществуват под някакъв превод в езика ни. Във всички случаи както при художествения, така и при медийния превод не трябва да се преминава границата и допустимата интерпретация да се превръща в свободно съчинение или адаптация.

Никои превод на даден текст в никакъв случай не може да се мисли като оригиналния текст, но написан на друг език. Актът на превода е пренаписване на текста. Това е сложен процес, който изисква опит. В конкретната разработка се опитах да представя проблемите, пред които се сблъсква преводачът на журналистически текстове. Голяма част от тях са обичайните – избягване на повторение; липса на българско съответствие; тромавост при предаването поради различията в словоредата; непреводими елементи, специфични за чуждия език. Когато обаче текстът „прелива” от термини с определена тематика, преводът трябва да бъде и точен. Същевременно от първостепенно значение е медийният текст да не звучи научно, което поставя безброй допълнителни спънки по трънливия път пред преводача. Считаю, че описаните в този труд безконечни препятствия дават основание преводът на медийните текстове от английски на български език да бъде отделен обект на изследване в теорията на превода, с помощта на който да бъде доказана и значимостта на този тип преводни текстове в нашата действителност.

А ненаписаната глава от това изследване за сравнението на чуждите медии и българските бих озаглавила така: „България – пример за покупко-продажба на обществено мнение...”

10. Библиография

- ❖ Бояджиев, Ж. Увод в общото езиковедие. С. Парадигма, 2004.
- ❖ Бояджиев, Т., Д. Тилков. Фонетика на българския книжовен език. Велико Търново, 1999.
- ❖ Граматика на съвременния български книжовен език. Том II. Морфология, С. БАН, 1983.
- ❖ Граматика на съвременния български книжовен език. Том III. Синтаксис, С. БАН, 1984 г.
- ❖ Граматика на съвременния български книжовен език. Том I. Фонетика, С. БАН, 1982.

- ❖ Данчев, А., М.Холмън и др. Английски речник на българските имена: Правопис и произношение, С. 1989.
- ❖ Данчев, А. Българска транскрипция на английски имена, С. 1995.
- ❖ Ликоманова, И. Медиите и езикът, С. Отворено общество, 1999.
- ❖ Ницолова, Р. Българска граматика. Морфология, С. 2008.
- ❖ Ницолова, Р. Българските местоимения, С. 1986.
- ❖ Официален правописен речник на българския език. С. Просвета, 2012.
- ❖ Пашов, П. Практическа българска граматика, С. Народна просвета, 1989.
- ❖ Ранкова, М., Ц. Иванова. Английска граматика, С. 1987.
- ❖ Murphy, R. English Grammar in Use, Cambridge University Press, 1991.

<http://www.urbandictionary.com/>

<http://idioms.thefreedictionary.com/>

11. Приложение 1

1.

Андонис Самарас – консервативният ястреб

АФП

Новият премиер на Гърция Андонис Самарас е неотстъпчив бивш външен министър, който обеща да ревизира „мъчителното“ спасително споразумение с ЕС и МВФ и да избави страната от нелегалните имигранти. 61-годишният консервативен лидер на „Нова демокрация“, която спечели парламентарните избори в неделя с малка разлика пред настроената срещу мерките за икономии Сириза, навремето е бил един от най-младите политици, избирани някога в гръцкия парламент. По време на своята предизборна кампания той обеща да направи всичко, за да остави Гърция в еврозоната, но също така и да облекчи условията на спасителното споразумение с ЕС и МВФ – обещание, което може да го доведе до конфронтация с чуждестранните кредитори.

Самарас ще бъде подложен на натиск и от гръцките граждани, на които им е омръзнало от икономии през последните две години, и от избирателите, които са дали гласа си за „Нова демокрация“ само за да бъде избегнато катастрофалното излизане от еврозоната, но не харесват новия премиер.

Андонис Самарас получава елитно образование и е избран за член на парламента на 26 години. Първоначално кариерата му тръгва скоростно нагоре, но бележи спад заради позицията му в кризата с Бивша югославска република Македония през 90-те години на миналия век.

След това Самарас създава собствена партия – „Политическа пролет“, и изчезва от гръцката политическа сцена за близо десетилетие.

Андонис Самарас се връща в „Нова демокрация“ и побеждава дъщерята на своя бивш ментор Константинос Мицотакис – Дора Бакояни, и става лидер на партията през 2009 година.

Самарас е потомък на известна гръцка фамилия. Той е завършил икономика и бизнес в колежа Амхърст и в Харвард.

В Амхърст Самарас е бил приятел с бившия премиер и бивш лидер на ПАСОК Георгиос

Папандреу. По-късно двамата стават политически съперници и повод за забавление на гръцките медии.

По време на своята предизборна кампания лидерът на „Нова демокрация” се фокусира и върху проблема с нелегалната имиграция. Самарас обеща да отмени закона, приет от социалистическото правителство, който дава възможност на имигрантите второ поколение да получават гръцко гражданство. Освен това той обеща серия реформи за подобряване на сигурността.

Критиците казват, че ироничното в случая е, че самият Самарас не е напълно безпогрешен, когато стане дума за нелегална имиграция. Те посочват, че като външен министър Самарас е допринесъл за първата вълна на нелегална имиграция, като е отворил границите за етнически гърци от съседна Албания.

Андонис Самарас е известен с това, че не се страхува от конфронтация, за да наложи своето мнение.

Преди 20 години като министър той не се колебае да свали цялото правителство заради спор за външната политика с тогавашния премиер.

Сега Самарас планира да използва своите политически връзки с ключови европейски лидери, включително с германския канцлер Ангела Меркел и испанския премиер Мариано Рахой, за да поеме рискован дипломатически курс за осакатената гръцка икономика.

Консерваторите искат да намалят праговете за облагане на доходите и данък върху продажбите и да мобилизират европейски фондове за инфраструктурни проекти, за да извадят икономиката от петгодишната рецесия, която остави над един милион души без работа.

Самарас е известен с това, че обеща да направи и невъзможното, за да осигури инвестиции за Гърция.

През 2010 година консервативният лидер отказа да одобри спасителното споразумение с ЕС и МВФ на стойност 110 милиарда евро. След седмици на пози, той даде своето условно съгласие за втория пакет в размер на 130 милиарда евро.

Във връзка с кризата със съседна Македония той предпочете да заеме категорична позиция срещу новата държава след обявяването на независимостта ѝ през 1991 година. Самарас стигна до сблъсък по въпроса с тогавашния премиер Мицотакис и предпочете да дезертира, с което свали от власт цялото правителство.

Самарас е баща на две деца и е наследник на една от водещите фамилии в Гърция. Неговите предци са били богати етнически гърци – търговци от египетския град

Александрия, които са основали музея „Бенаки” – една от водещите културни институции в Гърция. Прабабата на Самарас – Пенелопи Делта, е била една от най-любимите писателки в Гърция.

2.

Светът трябва да се намеси преди Сирия да стане новия Ирак

Аарец

Продължават сраженията между фрагментираните части на сирийската опозиция и отслабващата сирийска армия и Западът започва да разбира, че вече не може да стои безучастно.

Ахмед ал Шейх е командир на частите „Шам” – батальони от доброволци и дезертъори от сирийската армия, наброяващи около 2000 души. Те водят партизанска война срещу сирийската армия. Силите, сражаващи се в района Джабал ал Зауия в северната провинция Идлиб, са разделени на групи от по 250 бойци. Те действат в различни райони на Идлиб и не е ясно дали са свързани или по някакъв начин координират действията си с други батальони. Също не е ясно доколко се подчиняват на „Свободната сирийска армия” на полковник Рияд ал Асад.

Подобно на гражданските противници на режима, които не бяха координирани в началото на бунта в Сирия, военната система на опозицията е объркана мозайка. Всяка група, всеки батальон или клетка, действа само в сектор, който познава най-добре – близо до дома, без между тях да има някакво общо планиране.

Например, „Свободните бойци на Ал Шам” са местна група, свързана със салафистите, която действа в район между Джиср ал Шугур и основния път, водещ от Хомс до Идлиб. Те са изградили пропускателни пунктове, проверяват паспортите на преминаващите, управляват селата, контролират разпределението на гориво и събират „такса”. Техните хора са горди и вече са в състояние да произвеждат доста точни самоделни ракети. Според сирийски опозиционни представители в Ливан не само въоръжените части на опозицията са фрагментирани, но сирийската армия вече не е в състояние да контролира редица райони на страната. Някои от батальоните се сражават, без да има координация и стрелят по гражданите, за да ги убият, без да имат ясна стратегическа цел. В Турция оценката за тези действия на войниците са, че армията започва да се разклаща и скоро

всеки ще се сражава срещу всеки. Френският министър на външните работи Лоран Фабиус наскоро заяви, че страната му обмисля да снабди силите на опозицията с комуникационно оборудване, за да ги подкрепи в борбата срещу сирийското правителство. САЩ също признаха, че обмислят други опции извън мирния план на Кофи Анан. Това показва, че след 18 месеца на сражения дори Западът, който до момента всячески се опитваше да избегне дори разговорите за военна интервенция, започва да разбира, че няма да има друга алтернатива освен да се намеси. Въпреки че Русия усърдно отрича да води разговори със западните страни за „ерата след Асад“, очевидно е, че Москва също разбира, че хаосът в момента надделява в Сирия. Руските власти разбират, че рухването на сирийската армия и на режима на Асад може да доведе до „иракизирането“ на страната по такъв начин, че вече няма да е ясно кой я контролира.

Турция се опасява, че десетки хиляди нови сирийски бежанци може да преминат границата, ако Асад реши да атакува град Алепо с пълна сила. Но Турция не е готова сама да води военна операция в Сирия. „Възможно е вече да е твърде късно, когато вземем решение за военна операция. Ние не знаем кой е на наша страна и кой е срещу нас“, посочва представител на турското външно министерство. „Нашата политика е обърквана. Не питаме никого, когато атакуваме бази на „Ал Кайда“ в Йемен. Действаме доста свободно в Афганистан или Пакистан, но срещаме сериозни затруднения да се намесим в Сирия. Иронично е, че това е страна, в която се избиват мирни жители. Говорим за йеменски сценарий, но няма на кого да предадем властта в Сирия. Не сме готови да прибегнем до военната опция, която използваме срещу „Ал Кайда“, заявява американски дипломат. От ситуацията в Сирия са най-доволни контрабандистите на оръжия и амуниции. Цената на един патрон за „Калашников“ достига четири долара и от гледна точка на контрабандистите сраженията може да продължат до безкрайност.

3.

Нелеко начало

Икономист

Първата седмица на Андонис Самарас като нов дясноцентристки премиер на Гърция се оказа неочаквано медицинска. Първо, Самарас беше приет в болница, за да бъде оперирана отлепената му ретина. Лекарите му наредиха да прекара една спокойна седмица у дома, за да се възстанови, и така той пропусна първата си среща на лидерите на ЕС.

След това новият финансов министър Василис Рапанос припадна и се оплакваше от световъртеж и гадене. След като прекара три дни в частна клиника, където му бяха направени изследвания, 64-годишният икономист реши, че здравословното му състояние е твърде лошо за поста. Предстоят стресиращи преговори с министрите на финансите от еврозоната и с „тройката” – представителите на Европейския съюз, Европейската централна банка и Международния валутен фонд, които следят гръцките реформи, целящи да се избегне излизането на страната от зоната на единната валута.

Третият удар дойде от Сириза – крайно лявата коалиция, която бе близо до „Нова демокрация” на Самарас на изборите. Премиерът трябваше да уволни Георгиос Верникос, заместник-министър за корабоплаването, след като Сириза откри закон от 2010 година, който забранява на членовете на правителството и на депутатите да имат акции в офшорни компании. Фирмата на семейство Верникос е регистрирана на Маршалските острови.

Въпреки трудния старт, трипартийното коалиционно правителство запази спокойствие. Завършилият в Оксфорд икономист Янис Стурнарас бе назначен за финансов министър. Технократ по убеждения, Стурнарас първоначално бе смятан за твърде политическа фигура за министерски пост в коалиционната администрация, тъй като е бил част от екипа на ПАСОК, който допринесе за влизането на Гърция в еврозоната през 2001 година.

С Кипър, който отива към спасяване от ЕС, освен ако не бъде постигнато споразумение в последната минута с Русия, която вече наля 2,5 милиарда евро, за да подкрепи комунистическото правителство на средиземноморския остров, залозите за Гърция са по-високи от всякога. Кипърските банки се нуждаят от около 2,3 милиарда евро свеж капитал. Тяхната грешка беше да инвестират в гръцки правителствени облигации и да дават безразсъдно кредити чрез своите клонове в Гърция.

След като Самарас бе оставен да почива, президентът Каролос Папуляс замина за Брюксел, носейки писмо от тримата коалиционни лидери, в което се потвърждава

ангажиментът на Гърция към условията на втория спасителен пакет на стойност 130 милиарда евро, съгласуван през февруари. В писмото се призовава за мерки за стимулиране на икономическия ръст. Тези мерки са изключително нужни. Според Центъра за планиране и икономически изследвания, през тази година икономиката на страната ще се свие с 6,7%.

4.

Гърция – изчакай и бягай

Икономист

„Това, което трябва да избегнем, е усещането сред нашите европейски партньори, че отново има проблеми с гърците”, заяви гръцки министър през пролетта на 2011 година. Тази задача не беше изпълнена. Изборите на 17 юни – последствие от неопределения вот на 6 май, ще бъдат следени внимателно в Европа. Победа за Сириза – лявата партия, която се представи добре на предишния вот, като заплаши да прекрати спасителното споразумение за Гърция, ще засили опасенията за излизането на страната от еврозоната. Дори ако „Нова демокрация”, която подписа условията за спасяването, победи Сириза и застане начело на новото правителство, гърците ще поискат отново да преговарят. Междувременно несигурността за резултатите от изборите замрази икономиката. Много хора просто спряха да плащат своите сметки, събирайки пари в очакване на това, което ще се случи. „Имам много клиенти с достатъчно средства в депозитите, за да платят своите сметки, които не го правят”, казва гръцки банкер, като признава, че за всеки случай се бави с таксите за частното училище на децата си. Чуждестранните туристи също изчакват да видят какво ще се случи. „След изборите ситуацията е катастрофална”, казва Йоанис-Джон Кент, собственик на онлайн туроператор и на фирма, която управлява верига от курорти в Гърция. Обикновено има около 300 резервации дневно, но техният брой е намалял до едва 50 на ден след изборите на 6 май. Кент настоява, че подобна предпазливост е ненужна – все пак, евентуалното излизане от еврозоната, би увеличило възможностите за разходи на туристите, а социалните протести са концентрирани в Атина, а не на островите, където повечето туристи се пекат и пийват узо.

Все още се теглят пари от банковите сметки, въпреки че темпът вече не е толкова драматичен като в дните непосредствено след изборите през май – на 7 май от банковите сметки бяха изтеглени около 700 милиона евро. „Ще изтегля около 1000-2000 евро преди изборите, за да мога да оцелея през две седмици на хаос”, посочва бизнесмен от Атина. На теория дори най-малкият риск от реденоминация оправдава тегленето и на последното евро от банката, без значение дали парите ще бъдат скрити в дъшека, или изнесени зад граница. Но много вложители може да искат да оставят достатъчно пари на сигурно място в Гърция, за да посрещнат ежедневните си нужди. Или най-вероятно те просто смятат, че най-лошото – завръщането към драмата, е невъзможно. Дори това предложение да се окаже вярно, Гърция е изправена пред нов период на несигурност. Оптимистите се надяват, че новото правителство, укрепено от мандат да се направи всичко за оставането в еврозоната, ще достигне до споразумение със своите кредитори. Тогава доверието ще се завърне, още повече, че Гърция вече е близо до положителен бюджетен баланс. Но всяко предоговаряне на спасителното споразумение ще бъде сложно. Гърците може да се надяват да получат малко повече пространство за маневриране с фискалните цели, но изстискването на повече пари от европейците за покриване на бюджетните празнини или забавянето на темпа на структурните реформи, ще бъде много по-трудно. Затрудненията на други страни означават, че Гърция вече не е единствената искра, която може да предизвика разпадането на еврозоната – валутният съюз не може да избегне по-голям пожар. Финансовата система е в преддверието на ада. Банките очакват идването на новото правителство, за да довършат окончателно планираната рекапитализация. Дори и да няма масово теглене на пари, депозитите намаляват, тъй като хората живеят от своите спестявания. Увеличава се дялът на лошите кредити, а търсенето на кредит ужасяващо е спаднало. Директорът на една от банките посочва, че малки фирми подават около 10 молби за заем на ден, като в добрите дни техният брой е бил между 250 и 300. „Да се дадат парите е лесната част. Проблемът е, че никой не иска да поема риск”, казва банкерът.

5.

Европа очаква „пътна карта”

Айриш таймс

Големи са очакванията от предстоящата през тази седмица среща на лидерите на ЕС, които ще обсъдят нови инициативи за защита на еврото. Засиленото внимание е напълно оправдано, без значение дали идва от политически лидери, финансовите пазари, международни наблюдатели или обикновените граждани. Всички се безпокоят за оцеляването на единната валута, за мерките за нейното предпазване и за опасните последици от евентуален провал.

Всички очакват от срещата да произлезе последователна политическа и икономическа „пътна карта”, която трябва да съдържа стъпки, отразяващи общата политическа воля.

Повечето от нужните елементи са определени по време на напрегнатите обществени дебати около финансовата и дълговата криза в еврозоната. Непълната конструкция на единната валута бе жестоко разкрита от дълговите проблеми на Гърция, които обхванаха цялата еврозона през 2010 година и наложиха създаването на специална дългова защитна стена, която бе институционализирана чрез Европейския механизъм за стабилност. От европейския спасителен фонд се възползваха Ирландия, Португалия и Испания, а сега и Кипър търси помощ. Италия е смятана за потенциалния нов клиент. Но фондът не е достатъчно голям да помогне на всички. Успоредно с него фискалният пакт налага много по-строги условия и надзор на националните бюджети от Брюксел.

В доклада „Към истински икономически и валутен съюз”, представен от председателя на Европейския съвет Херман ван Ромпой, се признава ясно, че е нужна по-голяма икономическа и политическа интеграция, за да се защити еврото. Той предлага по-интегрирани рамки на финансовата, бюджетната и икономическата политика и подновена демократична легитимност и отговорност. Предлага се „банков съюз”, предвиждащ гаранции за депозитите, рекапитализация и решение на банковите провали чрез общ фонд, основан на вноски на самите банки, а не на данъкоплатците. Останалите мерки са взаимност на част от дълга в еврозоната и намеса на Брюксел, за да се предотвратят прекалени бюджетни преразходи. Предложенията идват от ръководителите на основните институции в ЕС и са базирани на развитието на политически алианс между Франция, Италия и Испания. Страните-кредитори, водени от Германия, се противопоставят на част или на всички мерки.

Тези разногласия разкриват дълбоките политически разделения между ЕС и страните от еврозоната. Нужно е те спешно да бъдат разрешени. „Пътната карта”, предлагаща как да бъдат решени, трябва да дава отговор и на дълбоките икономически проблеми на страните-членки. Появи се нов дневен ред за икономически ръст, отразяващ различните политически съюзи. Той включва по-доброто използване на структурните фондове и евентуалното издаване на „проектни облигации”. Но с право очакваме на срещата да бъдат представени още мерки за стимулиране на икономическия растеж. Стръмният темп на промяната и международният натиск продължават да помрачават подобни споразумения и подчертават проблемите. Това е същността на подобни кризи. „Пътна карта” и график, определящи ясни стъпки за подкрепа на еврото, създаването на устойчив ръст и по-тесен политически съюз може да оправдаят големите очаквания от ЕС, но само ако е налице политическа воля.

6.

„Турски модел” за Египет

Ню Йорк Таймс

Дали президентът Мохамед Мурси ще може да обедини Египет? Ще трябва да изчакаме и да видим. Засега има предпазлив оптимизъм, имайки предвид политическия опит в Турция, който може да бъде пример за предизвикателствата, пред които Египет е изправен в момента. Подобно на Египет след „Арабската пролет”, през последните две десетилетия турската политика бе доминирана от взаимодействие между три основни блока. Първо това са светските привърженици на авторитарно управление, които разчитаха на армията да запази тяхното недемократично върховенство. Второ – популярните ислямисти, които бяха потискани и заплашвани от това светско авторитарно управление. И трето – светските либерали, поддържащи истинските демократични идеали, но нямащи нито държавния апарат на първата група, нито изборната сила на втората. В края на 90-те години на миналия век в Турция се стигна до голяма политическа конфронтация между „кемалистите” – идеологическите последователи на Мустафа Кемал Ататюрк, и ислямистите, водени от „Партията на благоденствието” на Неджметин Ербакан. Повечето от светските либерали останаха настрана, защото въпреки че презираха светските поддръжници на авторитарното управление, не бяха спокойни от ислямистките амбиции на

Ербакан и неговите кадри. Нещата се промениха драматично след 90-те години. Някои от по-реформистките ученици на Ербакан, като Реджеп Тайип Ердоган и Абдуллах Гюл, създадоха ново политическо движение, което прерасна във все още управляващата „Партия на справедливостта и развитието”. Те се отклониха от идеологическия ислямизъм и се фокусираха върху икономическия ръст и дори прегърнаха идеята за присъединяване към ЕС. Не е чудно, че скоро светските либерали станаха техни съюзници срещу светските поддръжници на авторитаризма, които се оказаха способни да организират още един „постмодерен преврат”.

Този „турски модел”, който далече не е идеален, доказва, че политическият ислям търпи трансформация. Решаващият въпрос за Египет е дали Морси и „Мюсюлмански братя” искат да следват „модела Ербакан” или „модела Ердоган”. Положителното е, че турският опит е пред очите им и могат да си извлекат поуки. Лошото е, че египетските ислямисти – особено консервативните салафисти, са много по-малко модерни от турските ислямисти. Нещо повече, те не разполагат с основата на „Партията на справедливостта и развитието” - бизнес ориентираната средна класа, наричана от някои „ислямски калвинисти”, чиито интереси налагат повече прагматизъм и космополитност.

7.

Турция няма планове за война със Сирия

АФП

Турция не иска война със съседна Сирия заради инцидента със сваления турски военен самолет, настоя турският премиер. Но анализатори смятат, че има по-висок риск от сблъсъци на границата. Броени дни след свалянето на изстребителя F-4 „Фантом” от сирийските системи за противовъздушна отбрана, премиерът Реджеп Тайип Ердоган заяви, че Турция няма вражески намерения към съседната страна. „Турция и турската нация нямат намерение да атакуват Сирия”, каза премиерът по време

на военна церемония в Анкара. Неговата декларация дойде ден, след като той нарече Сирия „ясна, надвиснала заплаха“ и обеща най-суров военен отговор на всяко гранично нарушение. Анализатори отхвърлят възможността за война, но предупреждават за ескалиране на напрежението по дългата 910 километра южна граница на Турция със Сирия. „Можеш да категоризираш дадена страна като враг, но това не означава, че имаш горещ конфликт с тази държава“, казва професор Седат Лачинер, политически анализатор в Центъра за международни стратегически изследвания в Анкара (USAK). „Турция няма намерение да превърне това напрежение във война, но е очевидно, че турско-сирийската граница се е превърнала в район, в който в бъдеще може да има отделни атаки“, подчертава анализаторът. „Напрежението на границата ще се увеличи. Но не смятам, че Турция ще изпрати войски в Сирия. Единствената опция за Турция е да бъде част от международна инициатива“, отбелязва Хю Поуп от Международната кризисна група. „Нормално е Ердоган да произнесе толкова силна реч след подобен инцидент“, казва Дидие Бийон, специалист за Турция в Института за международни и стратегически отношения в Париж. Според анализатора няма заплаха за война между Анкара и Дамаск, но са възможни сблъсъци на границата. „Има също така и рискове от умишлени провокации, но подобни сблъсъци ще имат ограничени последствия“, смята Бийон. Турските медии съобщават, че Турция ще следи много внимателно всяко действие на Сирия.

„Турция е ядосана и трябва да покаже, че е предприела някакви мерки, след като неин самолет бе свален от Сирия“, казва професорът по политически науки в университета „Билги“ в Истанбул Илтер Туран. „Инцидентът с турския самолет е враждебен акт, но външната политика не може да се съобразява с някои от членовете на управляващата партия, които искат война“, посочва Туран.

Според Лачинер Турция е достигнала до такъв етап в отношенията си със Сирия, при който всички възможности са на масата. „Турция няма намерение да започне война със Сирия, но е изправена пред страна, в която балансът е разклатен и която притежава оръжия. Турция има право на самозащита“, отбелязва анализаторът.

8.

Турция иска дипломация, а не война

Би Би Си

Решението на Турция да свика среща на НАТО, на която да бъде обсъдено свалянето на турски изстребител от сирийската система за противовъздушна отбрана, е мярка, която отразява сериозността на сегашната ситуация, но също така изпраща сигнал, че Анкара търси съгласуван дипломатически отговор, а не самостоятелно предприемане на военни действия.

Свалянето на турския изстребител може да доведе до опасен нов развой на сирийската криза. От началото на конфликта опасенията за увеличаване на броя на жертвите в Сирия са свързани с безпокойството, че насилието може да се разпространи отвъд сирийските граници и да доведе до по-широк регионален пожар. Насилието вече се просмука в Ливан, но по-голямото безпокойство е, че сраженията може да преминат през границата, да кажем в Турция, или по някакъв начин „Хизбулла“ да получи подкрепа от сирийския режим да атакува Израел. Тогава това може да стане междудържавен конфликт, а не бунт, който е ограничен в границите на една страна. Епизодът със сваления изстребител поражда множество въпроси. Къде точно е бил когато е бил улучен от сирийските системи за въздушна сигурност? Защо дори и за малък период от време се е намирал в сирийското въздушно пространство? Защо не са били предприети мерки да се информира екипажът за допуснатата грешка преди да се натисне копчето и самолетът да бъде свален? Било ли е това само рутинна тренировъчна мисия, както твърдят турците, или самолетът е искал да събере информация за това какво се случва на земята? Това, което е ясно, е, че опасенията на Турция се споделят от останалите страни от НАТО. Британският външен министър Уилям Хейг изрази безпокойството си от инцидента, който, според турските власти, е станал „без предупреждение“. Сега Турция е решена да отнесе въпроса до НАТО, като призова за спешна среща, на която да бъде обсъдена ситуацията. Член 4 от Договора на НАТО позволява на страните да се консултират, ако е заплашена тяхната териториална цялост, политическа независимост или сигурност.

Турция можеше да потърси подобни консултации в много по-ранни етапи на кризата, например заради наплива на бежанци или заради инцидентите с обстрел на турски гранични райони.

Поне засега Турция не иска налагането на член 5 от Договора на НАТО, който изисква от страните да предложат практическа военна помощ. Това се случи след иракската инвазия в Кувейт, когато Саддам Хюсеин заплаши Турция. Мнозина ще се запитат дали този епизод увеличава вероятността за директна военна интервенция в Сирия. Отговорът е най-вероятно не. Ситуацията на място е сложна и объркана и не са много страните, които искат да се включат. А свалянето на турския изстребител е напомняне за способността на сирийската въздушна отбраната, която е много по-голяма от тази на Либия, за чието унищожение пак бе нужна пълномащабна американска въздушна кампания. Но инцидентът подчертава ескалиращите опасности от продължаването на сирийската криза. Кръвопролитията се увеличават и режимът на Асад става все по-отчаян, като по този начин се увеличават рисковете от неприятни инциденти, които може да разширят конфликта.

Консултациите на НАТО ще засилят натиска върху сирийския режим, но трудно ще имат някакъв конкретен ефект за това да убедят сирийския президент Башар Асад да се откаже от властта.

9.

Гърция: Спечелихме време, но изхабихме спирачките Катимерини

Изборите на 17 юни позволиха на Гърция да продължи комуникацията със своите партньори, за да може да бъде разработен нов план за излизане от кризата с възможно най-малка нестабилност. Но е много вероятно гърците да са показали как се засилват към ръба на пропастта и са повредили своите спирачки. За да може нещата да започнат да се променят, партиите в новия парламент трябва да преодолеят себе си. В момент, когато някои се чувстват оправдани, а други са дълбоко ранени, те ще се придържат с още по-голямо отчаяние към своята политика. При всички положения ще бъде трудно да се надяваме на нов дух на сътрудничество. Най-големите победители са дясноцентристката партия „Нова демокрация“, която се нареди първа с около 30% от гласовете, и радикалната лява коалиция Сириза, която от 5% през 2009 година, увеличи своите гласове до 17% през май и над 27% на 17 юни. Нито една от партиите обаче не успя да спечели мнозинство. Сириза ясно заяви, че няма да вземе

участие в никакво правителство, дори ако „Нова демокрация” не успее да формира коалиция и мандатът бъде връчен на втората партия на изборите. Сириза ще бъде мощна опозиционна сила. Тя настоява меморандумът, който предвижда реформи в замяна на заеми, да бъде отменен чрез силен вот против строгите ограничения през май, тъй като му липсва легитимност от народа. Лидерът Алексис Ципрас настоя, че Сириза ще присъства при взимането на всяко едно решение. Лидерът на „Нова демокрация” Андонис Самарас е изправен пред трудна задача – първо той трябва да успее да формира коалиция – дали само с ПАСОК или с ПАСОК и Демократичната левица, а след това трябва да се опита да управлява във времена, които изискват трудни решения. Сириза има силата и причините да се противопоставя на спасителното споразумение. За да формира правителство, Самарас ще трябва да отстъпи пред исканията на своите потенциални партньори. По време на своята политическа кариера той показва, че му е много трудно да прави компромиси и да си сътрудничи. ПАСОК е в пълен смут. Въпреки че се знаеше, че много от нейните поддръжници ще гласуват за „Нова демокрация”, за да може консерваторите да се наредят на първо място и Сириза да не получи допълнително 50 места в парламента, социалистическата партия успя да спечели едва 12-13%. ПАСОК се страхува, че може да загуби още гласове заради Сириза. Без ПАСОК „Нова демокрация” няма да може да формира управляваща коалиция само с Демократичната левица. Ако бъде формиран кабинет, начело с „Нова демокрация”, то за партньорите ще бъде много трудно да работят с консерваторите. Те не са свързани идеологически и опасявайки от нова загуба на гласове в полза на Сириза, ще поставят искания, които ще вържат ръцете на Самарас. Сириза, крайнодясната националистическа партия „Независими гърци” и неонацистката „Златна зора”, както и Комунистическата партия, ще откажат всякаква възможност за компромис с правителството. Всяка една от партиите ще се придържа към собствената си политика. Това ще доведе до безкраен конфликт. Във времена, когато са нужни много трудни решения за провеждане на реформите в Гърция, и за воденето на преговори с партньорите, най-вероятно няма да го има толкова нужният национален консенсус. Вместо това е много вероятно да последва нестабилност и нови избори. Нека се надяваме, че партиите ще успеят да преодолеят собствените си интереси и ще ни опровергават.

10.

Защо Вашингтон и Москва искат задкулисна сделка

Гардиън

Месеците на безплодни дипломатически борби, безизходното положение в ООН и размахването на пръст срещу Сирия, доведоха до последни усилия за постигане на споразумение между САЩ и Русия, което да принуди президента Башар Асад да се оттегли от поста и да бъде заменен от преходно правителство, способно да предотврати пълномащабната гражданска война. Администрацията на Барак Обама за първи път предложи идеята за свалянето от власт на Асад и гарантиране на интересите на Русия в Сирия преди малко повече от месец. Въпреки отказите на Москва, Белият дом продължи да настоява. Обама обсъди ситуацията в Сирия в продължение на повече от два часа със скептичния руски президент Владимир Путин по време на срещата на G20 в Мексико. Американските представители не се престориха, че Путин е спечелен. Но те обявиха, че има напредък в определянето на сферите, в които съвпадат американски и руските интереси, преди всичко предотвратяването на хаотична имплозия и регионална война. „Съгласихме се, че насилието трябва да спре, че е нужен политически процес, който да предотврати гражданска война”, каза Обама. „Открихме много допирни точки по въпроса”, отбеляза Путин.

При последвали срещи американският държавен секретар Хилари Клинтън и руският външен министър Сергей Лавров се съгласиха да вземат участие в международна среща, на която ще бъде обсъдена възможността за политически преход в Сирия. Срещата ще се състои в събота в Женева по искане на специалния пратеник на ООН Кофи Анан. Клинтън и Лавров ще се срещнат ден преди това в Санкт Петербург. Американско- руско споразумение за бъдещето на Сирия е от решаващо значение. Русия е най-силният съюзник и защитник на сирийския режим, основен доставчик на оръжие и има право на вето в Съвета за сигурност на ООН. От своя страна САЩ са най-голямата военна и икономическа сила в света със сериозни интереси в Близкия изток, включително гарантирането на сигурността на Израел и защитата на енергийните доставки. През последните 18 месеца Русия и САЩ бяха в конфликт. Сега, въпреки твърдите изказвания преди срещата, изглежда, че се опитват да работят заедно. Сделката е по-важна за САЩ. Обама, който е изправен пред тежка изборна битка през тази есен и подложен на критики по редица въпроси на вътрешната си политика, може да

използва една голяма международна победа. Неговото управление на „Арабската пролет“ не беше впечатляващо. Според критици през миналата седмица той „изгуби“ Египет – основния арабски съюзник на Вашингтон, от „Мюсюлмански братя“. Неговият републикански опонент Мит Ромни описва Русия като най-голямата стратегическа заплаха за Америка. Така опитите на Обама да рестартира отношенията с Русия може да се окажат безсмислени.

Споразумение за преход в Сирия би било от полза за Обама по много причини. То ще намали критиките за бездействието на САЩ. Освен това ще помогне да се гарантира сигурността на Ирак, където през последното десетилетие е пролята много американска кръв и са вложени големи средства. Споразумението ще предотврати и възможността да се стигне до това войнствените лидери на Турция, ценен съюзник в НАТО, да се включат в регионален конфликт.

Преди всичко, чрез стабилизирането на Сирия с потенциално по-послушен режим и с по-малко връзки с Иран, Обама може да се надява да намали напрежението във връзка с възможна атака на иранските ядрени обекти от Израел. „Има стратегически отношения между ислямската република и режима на Асад, което прави възможно за Иран да подкопава израелската сигурност. Падането на режима на Асад може да сложи край на този опасен алианс“, посочва бившият американски дипломат Джеймс Рубин. Интересът на Русия диктува решение в Сирия, което ще запази влиянието ѝ в страната, ще остави отворени сирийските средиземноморски пристанища и ще съхрани руските бизнес връзки и оръжейни продажби. Ако Асад изгуби от опозицията, тези интереси може да бъдат застрашени.

По-широкият руски интерес (и национална гордост) изисква да се предотврати нова западна военна интервенция, подобно на тези в Либия или Ирак, да защити позицията си на голям играч на международната сцена и да се опита да ограничи щетите, нанесени на връзките ѝ с държавите от Персийския залив заради подкрепата за кървавите репресии на режима на Башар Асад. Някакъв вид споразумение за национално единство, под покровителството на ООН, може да бъде представено като сирийско, а не американско решение, и ще може да доведе до желания край.

Декорът вече е готов за срещата Клинтън-Лавров, която може да доведе до края на режима на Асад. Може и да успеят, но може и това да не се случи. Каквото и да е изходът, демократите ще отбележат, че Обама и Путин имат още нещо общо – дълбоко безпокойство от политически неутолимата сирийска опозиция и прагматично безразличие към желанията на сирийския народ.

Ако стане факт, това задкулисно споразумение ще има много малко общо с изграждането на демократична Сирия. Всичко се свежда до решаването на проблем, който смущава световния ред, установен от Вашингтон и Москва.

11.

За Русия в Сирия става дума за световния ред

Дейли стар

Мирният план на Кофи Анан за Сирия зависи от подкрепата на Русия. Но докато САЩ, Европа, държавите от Персийския залив и Турция засилиха натиска си срещу Дамаск, Русия отказа публично да обсъжда свалянето от власт на Башар Асад. И на фона на твърденията, че ЦРУ доставя оръжия на опозицията, руските оръжейни търговци продължават стабилно да снабдяват силите на Асад. Тази ситуация не предвещава нищо добро за Сирия. Дамаск и опозицията все още смятат, че решението е пълното елиминиране на другата страна, а техните чуждестранни приятели до момента не са направили много за това да накарат участниците в конфликта да постигнат някакъв компромис. Освен ако не настъпи някаква голяма промяна във вътрешната динамика на конфликта, Русия най-вероятно няма да промени своята позиция. За Москва Сирия не е преди всичко блискоизточна геополитика, алианси от времето на студената война, оръжейни продажби или дори специални интереси, като пристанището Тартус. Регионалната геополитика и регионалните съюзи са също толкова важни. Там става дума за Иран, а не за Русия, и въпреки че оръжейните договори и Тартус са важни, те са на втори план.

От гледната точка на руската политика в Сирия, подобно на Либия, Ирак или Югославия, преди всичко става дума за световен ред. За това кой взема решенията. Кой решава да се използва военна сила? Кой решава кои да са участниците във военната интервенция? И кой решава при какви условия, правила и контрол ще се използва военната сила? Разбира се, както навсякъде другаде, принципите на Русия са свързани с нейните национални интереси. Москва се опасява, че разрешаването на САЩ да използват сила когато пожелаят и без външни ограничения може да доведе до военни интервенции близо

до руските граници или дори в рамките на тези граници – например, в Северен Кавказ. Москва категорично се противопоставя на използването на сила без ясен мандат от Съвета за сигурност на ООН и руското настояване за „зелена светлина” от Съвета за сигурност се корени в това, че страната има право на вето.

Руснаците не само се противопоставят на външна военна интервенция без мандат на Съвета за сигурност на ООН, те отхвърлят и концепцията за смяна на режима под външен натиск. Тази подкрепа за ненамесата не е изненадваща, имайки предвид, че теоретично всички режими, с изключение на тези в развитите демокрации, може да бъдат сметнати за нелегитимни.

Политиката на Москва се формира и от оценката на вероятния изход в Сирия. От самото начало руските блискоизточни наблюдатели не са толкова оптимистично настроени относно „Арабската пролет”. Виталий Наумкин, най-известният руски експерт за региона, нарече случващото се „Велика ислямистка революция”. Докато други видяха повторение на европейските демократични революции през 1848 или 1989 година, руснаците правеха паралели със своята собствена революция през 1917 година. Единственият въпрос беше кой месец ще е „Червеният октомври”. По-рано руски политици, сред които и външният министър Сергей Лавров, изразиха опасения, че „Ислямистката пролет” ще отвори пътя за религиозни радикали и съюзници на „Ал Кайда”. 18 месеца по-късно тези прогнози се сбъднаха – след Муамар Кадафи в Либия има хаос, съобщава се за присъствие на „Ал Кайда”, внасят се свободно оръжия, ситуацията има дестабилизиращо влияние върху Мали. В Египет се стигна до избран триумф на движението „Мюсюлмански братя”, смятано от Москва за терористична организация. Този страх е още по-изразен по отношение на Сирия, където насилствено сваляне от властта на Асад ще бъде последвано от хаос, а радикални групи и „Ал Кайда” ще заемат позиции само на няколко километра от проблемния Северен Кавказ на Русия. Въпреки че проблемите в Северен Кавказ са вътрешни по характер, местните джихадисти черпят вдъхновение и подкрепа от Близкия изток. Олимпийските игри в Сочи са след по-малко от две години и Москва се опитва да предотврати всичко, което може да дестабилизира южната граница на Русия. По всички тези причини Москва предпочете брутален ред пред хаос в Сирия. През цялата 2011 година руските маневри в полза на Асад успяха да съкрушат опозицията, подобно на Саудитска Арабия в Бахрейн. Но конфликтът продължи и широка западно-арабска коалиция оттегли признанието си за режима на Асад, а няколко страни започнаха да

въоръжават опозицията. Русия все повече се опасява от продължителна гражданска война и ескалиране на насието. До момента обаче не се е случило нищо, което да принуди Москва да промени позицията си. Ако вътрешната динамика драстично се промени и се обърне срещу Асад, то Русия може да поиска да си сътрудничи със САЩ и с други държави, но само ако целта е „преход”, а не „смяна на режима” в Сирия.

12.

Сбогом на Гърция?

Телеграф

Изминаха повече от две години от началото на дълговата криза в Гърция. Така че не е изненадващо, че останалата част на Европа става все по-разочарована от непрекъснатото неизпълнение на бюджетните цели на гърците и от разводняването на антикризисните мерки.

Но нужните съкращения са толкова дълбоки, че ще бъдат усещани от населението дълго време и гърците започват да се съмняват дали си струва страната да остане в еврозоната. Докато протестиращите в Атина яростно изразиха чувствата си по въпроса, лидерите на еврозоната започват също да поставят под съмнение това дали е нужно Гърция да остане в зоната на единната валута.

Министърът на икономиката на Германия Филип Рьослер заяви през уикенда, че подобен изход става „по-малко плашещ”, но все още не се е стигнало до това. След като правилата бяха заобиколени, за да може Гърция да бъде приета в евроклуба, архитектите на единната валута все още се опитват да задържат гърците. Разликата е, че сцената в тази гръцка трагедия става пренаселена, като героите настояват, че единственото реално решение е Гърция да напусне еврозоната.

Водещият икономист Джереми Кук заявява ясно: „Бъдещето на Гърция е извън еврозоната. Страната изобщо не трябваше да бъде част от нея”.

Алистър Котън, корпоративен дилър в „Currencies Direct”, казва: „Гръцките граждани няма да се задоволят с перспективата за безкрайни антикризисни мерки и ще дойде един момент, в който Германия ще откаже да приема безкрайни задължения. Комбинация от политическа ревизия и натиск (или липсата на съпротива) от Германия ще прогони гърците от еврозоната”.

Доскоро това беше смятано от икономистите за ужасяващ сценарий, който ще сринне пазарите по целия свят, но сега идеята вече не изглежда толкова страшна. Както обяснява Крис Таунър, директор в HiFX: „Пазарът имаше време да се подготви за гръцкото излизане. Ще има сътресения, ако се стигне до съпротива от сърцевината. Какво ще се случи, ако Германия вече не харесва идеята да бъде богатия далечен братовчед, който непрекъснато дава пари?“

Чарлз Пърди, изпълнителен директор в „Smart Currency Exchange“, се съгласява: „Разумът казва, че ще бъдат нужни години за възстановяването на гръцката икономика и гърците няма да могат да върнат дълговете. В резултат, гърците ще напуснат еврозоната, но това ще стане по контролиран и премерен начин, а не в резултат на невъзможност да се изпълняват плащанията по дълга“.

Много по-голям проблем ще е, ако в резултат други проблемни страни от еврозоната напуснат или бъдат изгонени. Португалия, Италия и Испания са в уязвима позиция.

13.

Румъния и демокрацията

„Икономист“

Присъединяването към Европейския съюз означава, че една страна е изпълнила и продължава да изпълнява строгите стандарти на европейския блок за добро управление и уважение на върховенството на закона. Това е на теория, но на практика нещата са пообъркани, както показва сблъсъкът между премиера на Румъния Виктор Понта и президента Траян Бъсеску.

И двамата мъже имат своите недостатъци, но Понта се бори мръсно дори по румънските стандарти. Той се възползва от новото си парламентарно мнозинство, за да отстрани Бъсеску от поста и да погази конституционните текстове във връзка с импийчмънта на държавния глава. Премиерът установи контрол върху няколко институции, които трябва да са независими. Той промени и правилата за референдума на 29 юли, на който ще бъде решена съдбата на Бъсеску, въпреки че Конституционният съд хвърли спасителен пояс на президента, като настоя, че е нужна висока избирателна активност.

Това е част от обезпокоителна тенденция в Европа, при която политическите лидери използват изборен мандат, за да укрепят своята власт. Това не е нещо ново, нито присъщо единствено за Източна Европа (в Италия Силвио Берлускони беше обичаен нарушител). Ситуацията е лоша и извън ЕС, особено в страни като Украйна, която сега чувства, че няма шанс за членство в европейския блок. Но събитията в Румъния неприятно напомнят за тези в Унгария, където премиерът Виктор Орбан използва своята триумфална изборна победа през 2010 година, за да отслаби независимите институции и да постави свои хора на висши постове.

Дори по-лошо, реакцията на останалата част на ЕС беше слаба, както и в случая с Унгария. Политическото групиране изигра позорна роля, като политиците ляво от центъра не бързат да критикуват своите партийни другари в Румъния, а дясноцентристките европейци не създават проблеми на Орбан и Бъсеску. Мудността на действията разкри и три много по-дълбоки недостатъка в ЕС.

Първо, разкрива се по-широката цена за Европа от кризата в еврозоната. Твърде заети със свиващите се икономики, рекордните лихви по облигациите и възможното изтичане на средства от банките, разбираемо е, че европейските лидери обръщат по-малко внимание на нюансите на конституционните щуротии в Унгария и Румъния.

Второ, собствените недостатъци на ЕС отслабват неговото влияние. Защо трябва Орбан и Понта да бъдат поучавани от организация, която пренаписва собствените си правила импровизирайки, намесвайки се в суверенитета без много да се интересува от избирателите и нарушавайки обещания, дадени само преди няколко години? Някои от най-лошите нарушители на правилата на ЕС са по-старите страни-членки.

Трето, членството има своите недостатъци. ЕС има най-голямо влияние върху страните, които са отчаяни да се присъединят. Един път приети в клуба, с пълни права да гласуват, страните може да отговорят, като оставят на своите партньори единствено крайната опция да се опитат да ги изключат. Румъния бързо бе приета в ЕС през 2007 година по политически причини, както Кипър бе приет през 2004 година, без да бъде уреден спорът със северната част на острова. По-дълго изчакване и по-строги критерии биха били по-мъдро решение.

Нищо от това не е извинение за липсата на действия или критики. Оплакванията от МФВ и ЕС накараха Орбан да се откаже от атаката си срещу Централната банка на Унгария. Едно от възможните наказания за Румъния може да бъде неприемането на страната в Шенгенската зона. Друга възможност е за неопределен срок да се удължи мониторингът на слабата румънска съдебна система, който трябваше да приключи това

лято. Тези и други опции заслужават внимание. Но лидерите на основните сили в Европа трябва да отразят и собствената си роля – ако те обръщат толкова малко внимание на демократичните и законовите тънкости в Брюксел, то не трябва да се изненадват, ако хора като Орбан и Понта смятат, че могат да правят всичко у дома.

14.

Истината за германците и спасителните планове

Би Би Си

Отказът на германския канцлер Ангела Меркел да положи по-големи усилия в помощ на задлъжнелите страни от еврозоната обикновено се обяснява с две вменявани на германските избиратели чувства – вкоренения страх от инфлацията и нежеланието за спасяване на изпадналите в беда. Проучване на Пю Рисърч Сентър обаче показва, че положението е много по-сложно, подчертава един от директорите на центъра Брус Стоукс.

Развоят на икономическата ситуация в Испания и Италия и движенията на световните пазари показаха, че Европа все още не е извън опасност. А ако се породи необходимост от допълнителни действия, всички погледи ще бъдат насочени към Германия и германския канцлер Ангела Меркел. Скорошно проучване на Пю Рисърч Сентър показва, че германските граждани са склонни да дадат на Меркел по-широко поле за действие, отколкото по принцип се смята. Проблемът на Меркел обаче е нейният консерваторски електорат.

Противно на евроскептичните заглавия в германските таблоиди, германският народ е много по-проевропейски настроен, отколкото нациите на осем други европейски страни, показва изследване на Пю Рисърч Сентър, направено в края на март 2012 година. В сравнение с останалите европейци германците са много по-склонни да вярват в предимствата на европейската икономическа интеграция и да виждат ЕС в добра светлина.

Освен това, Меркел е най-популярният избран от гласоподавателите лидер в Европа. Осем от десет германци смятат, че тя се е справила добре с овладяването на икономическата криза. Още по-скорошно изследване на Infratest-ARD показва, че две трети от германските граждани са доволни от общата работа на Меркел, а 58% смятат, че позицията ѝ за еврокризата е правилна и убедителна.

Разбира се, политическият капитал може да бъде изтощителен актив, а прозорецът на политическите възможности да бъде затворен във всеки един момент. Дотогава обаче данните на Пю Рисърч Сентър ще показват, че германският народ е склонен да възприеме различните политически мерки, които се обсъждат понастоящем в Европа.

Болезненият опит на Германия с хиперинфлацията през 20-те години на 20 век често е сочен като причина страната никога да не подкрепи агресивните мерки на ЕЦБ за облекчаване на европейската криза.

Германците обаче са по-обезпокоени за безработицата (за 70% тя представлява основна заплаха), отколкото за инфлацията (която притеснява 56% от анкетираните). Според проучването на центъра сред европейските народи германците са най-малко обезпокоени от повишаващите се цени.

По подобен начин германският народ е разделен, а не противопоставен, на помощта за другите страни – 49% се обявяват „за“ финансова подкрепа за засегнатите европейски икономики, а 48% се противопоставят на помощните действия. В момента обществената подкрепа за подобна помощ е леко по-висока от 2010 година, когато едва 42% германци са подкрепили спасяването на други страни.

Противопоставянето на подобни действия идва не от германското общество, а от консерваторския електорат на Меркел. Около половината (53%) от поддръжниците на консерваторите са против спасителните планове, докато едва 40% от хората с леви убеждения им се противопоставят.

В края на ноември 1963 година, дни след убийството на президента Джон Кенеди, новият държавен глава на САЩ Линдън Джонсън събира най-близките си помощници, за да обсъди посланията, които може да отправи в предстоящата си реч пред Конгреса.

Отбелязвайки твърдото противопоставяне на Южните демократи по въпроса за гражданските права, един от съветниците препоръчва на Джонсън да не пропилява новозавещания си политически капитал за привидно безнадеждната кауза. „Добре“, казва Джонсън, „А за какво, по дяволите, е президентският мандат?“.

Близо половин век по-късно, по подобен начин за германския канцлер Меркел настъпва часът на истината – „за какво, по дяволите, е мандатът на канцлера?“.

А германският народ изглежда склонен да й даде свобода на действие.

15.

ЕС тества нов кризисен модел в Испания

Блумбърг

Европейските лидери изпробват в Испания последната версия на своята стратегия за разрешаване на дълговата криза, като дадоха на премиера Мариано Рахой повече време да намали бюджетния дефицит в замяна на по-големи съкращения на публичните разходи.

В сряда Рахой обяви икономии в размер на 65 милиарда евро в рамките на усилията да постигне европейските бюджетни цели, след като по-рано получи още една година към крайния срок за намаляване на дефицита до 3% от БВП.

„Европейците се учат от миналите грешки. Тоягата трябва да играе, но наградата също върши работа”, казва Кристиан Шулц, водач икономист в „Беренберг банк” в Лондон.

Отстъпките на Европа към разбитата от рецесията Испания повишиха очакванията в Ирландия и Португалия, че те също може да получат повече време да овладеят своите бюджетни дефицити, след като упоритата тактика на Германия в случая с Гърция предизвика недоволство срещу политиката на икономии.

„Хората виждат, че мерките са сериозни. Не смятам, че това ще са последните мерки, които ще видим. Със сигурност Рахой все още не е показал всичко”, посочва Хавиер Морилияс, професор по международна икономика в университета „Сан Пабло” в Мадрид.

Бюджетният пакет на Рахой бе обявен, след като Испания изпълни условията за получаването на спасителна помощ от 100 милиарда евро за своите банки. Условията позволяват на експерти от Международния валутен фонд (МВФ) да се намесват в процеса на реструктуриране на банковата система и внимателно да следят плановете за разходите.

Рахой иска и допълнителни съкращения от регионалните правителства, които контролират бюджетите за здравеопазване и образование.

С допълнителната година Испания има срок до 2014 година да намали своя дефицит до 3% от БВП. Европейските финансови министри се съгласиха да облекчат целта за дефицита за 2012 година до 6,3% от БВП вместо 5,3%. Въпреки това, министрите призоваха Испания за нови бюджетни съкращения.

Дори след отстъпките за времето, исканията на Европа в крайна сметка може да тласнат Испания още по-дълбоко в рецесията, подобно на Гърция, която е в рецесия от

2008 година. Испанската програма ще доведе фискалното затягане до около 65 милиарда евро през тази година след три предишни пакета с мерки за икономии, изчислява Шулц.

„Точно когато си помислиш, че здравият разум и прагматизмът се завръщат, европейските политици се връщат обратно към стария модел. Значителното фискално затягане е последното нещо, от което има нужда икономиката”, смята Дарио Пъркинс, икономист от „Ломбард стрийт рисърч” в Лондон.

16.

Нова пречка пред „рестартирането”

Си Ен Ен

Изглежда като спомен от миналото – руският президент Дмитрий Медведев заплашва да разположи ракети с малък обсег на действие в Калининград, руският ексклав на Балтийско море между Литва и Полша.

Медведев е раздразнен от факта, че Западът не взема предвид руските опасения и продължава с плановете си за разполагане на система за противоракетна отбрана (ПРО) в Европа. САЩ и НАТО настояват, че тя ще помогне за защита в случай на потенциална ракетна атака от Иран. Те дори казват, че искат да работят заедно с Русия по системата, но Медведев заяви на руснаците: „Ние няма да се съгласим да вземем участие в програма, която в период от шест до осем години може да отслаби ядрения ни капацитет”.

Руският президент обяви сериозно, че може да бъдат разположени оръжия, които да поразят всеки елемент от американската система за ПРО в Европа. Една от стъпките в този процес ще бъде разполагането на ракети „Искандер” в Калининград. Той отиде още една стъпка напред, като заплаши страната да се оттегли от новия договор СТАРТ, който подписаха заедно с американския президент Барак Обама само преди година и половина.

Думите на Медведев предизвикаха раздразнението на Белия дом, Държавния департамент и НАТО.

„Още от самото начало бяхме ясни, че тази система не е насочена срещу Русия”, настоя говорителят на Държавния департамент Марк Тонър.

Медведев иска юридическа гаранция от администрацията на Обама за това, че системата не е насочена срещу Русия, но Вашингтон ясно показва, че това няма как да се случи. Дори ако Обама предприеме тази стъпка, то тя най-вероятно няма да бъде

ратифицирана от Сената. Така че заплахите на руския президент няма да принудят Вашингтон да промени своите планове за ПРО.

Медведев все още нарича Барак Обама „партньор“, но неговите тежки думи поставят под съмнение това партньорство и знаменитото „рестартиране“ на отношенията с Русия. Те идват и в момент, когато Обама се нуждае повече от всякога от помощта на Русия по въпроси като Иран, Сирия, Северна Корея и Афганистан.

Защо Медведев клати лодката точно сега? Според Стивън Пайфър, бивш посланик на САЩ в Украйна и специалист по контрола на въоръженията, причината е във вътрешната политика на Русия.

„Смятам, че думите не са предназначени за НАТО, а за вътрешната аудитория в Русия, имайки предвид предстоящите парламентарни избори, които са след броени дни. Критиките срещу Америка винаги са нещо полезно в руската политика. Това Русия да заеме твърда позиция срещу САЩ и НАТО винаги се приема добре от руските избиратели“, казва Пайфър.

Според него Москва никога не е обмисляла възможността да се откаже от новия договор СТАРТ.

Медведев е в последните месеци на своето президентство. През март следващата година руснаците ще гласуват за нов президент, който най-вероятно ще бъде Владимир Путин – известен с много по-твърда политика в сравнение с Медведев. Може ли това да означава още проблеми за „рестартирането“?

„Смятам, че стратегическата линия на руснаците ще остане същата, въпреки че Путин е по-подозрителен и по-скептичен за американските намерения от Медведев. Най-вероятно ще има промяна на тона“, казва Пайфър.

„Рестартирането“ може и да не е приключило, но е изправено пред бурни времена.

17.

Гръцкият пациент се завръща за още помощ „Индипендънт“

За пореден път гръцката просешка паничка се размахва в европейските столици. Лидерът на гръцкото коалиционно правителство Андонис Самарас иска Атина да получи повече време да изпълни условията на спасителния пакет от МВФ и ЕС. Съгласно сегашните условия на споразумението Атина трябва да намали бюджетния си дефицит, който беше

9,3% през миналата година, до под 3% от БВП до 2014 г. Самарас иска да получи допълнително две години за постигане на целта. Говори се, че Гърция ще поиска и още 20 млрд. евро, които да помогнат за възстановяването на страната. Утре Самарас ще се срещне с премиера на Люксембург и председател на Еврогрупата Жан-Клод Юнкер. В петък гръцкият премиер ще е в Берлин, където ще постави своя въпрос пред основния ковчезник на Европа, германския канцлер Ангела Меркел. Всичко това е много познато. На Атина бе обещана подкрепа от около 180 млрд. евро от ЕС и МВФ, след като изпадна от дълговите пазари през май 2010 г. От тях вече са отпуснати около 73 млрд. евро. Освен това бяха опростени 100 млрд. евро от дълговете на страната, като частните инвеститори с неохота се съгласиха стойността на облигациите, които притежават, да бъде занижена с 50%. Така че защо след цялата тази помощ Гърция все още трябва да моли за пари в Европа? Има различни причини. Едната е фактът, че Гърция бе без правителство за два месеца през тази година, след като на парламентарните избори през май нямаше ясен победител. Това забави графика на икономически реформи. Широкото коалиционно правителство на Самарас бе формирано едва на 20 юни. Друга причина е, че резултатите от приватизационната програма за 50 млрд. евро са разочароващи, до момента от продажбата на държавни активи са събрани едва няколко милиарда евро. Но основната причина е, че гръцката икономика остава затънала в дълбока депресия цели пет години след спукването на балона. Този спад води до увеличение на плащанията за помощи на фона на достигналата 23% безработица. Освен това са намалели постъпленията от данъци, тъй като много компании фалираха, а потребителите спряха да купуват. Всичко това прави по-трудно за Гърция да намали своя бюджетен дефицит. Всички съкращения и данъчни увеличения през последните три години изсмукваха търсенето от икономиката. А може да стане и още по-лошо. През миналата седмица правителство обяви, че през второто тримесечие на 2012 година икономиката се е свила с 6,2% в сравнение със същия период на 2011 година. МВФ очаква гръцката икономика да се свие с 4,7% през тази година, да има нулев ръст през 2013 година и да се върне към растеж през 2014 г. Но в гръцката преса се появи информация, че правителството очаква свиване от 7% през тази година, 4,5% през следващата и икономическо възстановяване не по-рано от 2015 г. МВФ може и да е прав, но нямаше полза от това, че институцията бе прекалено оптимистична за гръцкия ръст през последните години. През юли 2010 година фондът очакваше гръцката икономика да отчете ръст от 1% през тази година.

Недостатъчният растеж отново изпраща гръцкия национален дълг на неустойчива траектория. Благодарение на програмата за опрощаване на дълга се очакваше гръцкият публичен дълг да намалее до 120% от БВП до 2020 година. Но ако Гърция не се отдръпне от дъното през следващата година, то целта най-вероятно отново ще бъде пропусната. Най-вероятно ще се изпарят и гръцките надежди да се върне на пазара на дълга през 2014 г. Фискалните инспектори от „тройката“ – ЕЦБ, МВФ и ЕК, предстои да решат дали да бъде отпуснат транш от 31,5 млрд. долара за Гърция в началото на септември. Без тези пари Гърция отново ще бъде изправена пред фалит и възможно излизане от еврозоната. „Тройката“ проверява дали Гърция изпълнява своята част от споразумението за намаляване на дефицита. Съобщава се, че Самарас е намерил още съкращения от 11 млрд. евро, равнозначни на 5% от БВП, за периода 2013-2015 г., за да може страната да се върне в правия път. Но според непотвърдена информация „тройката“ е поискала от Атина допълнителни икономии от 2,5 млрд. евро. Отгук е и искането на Самарас Гърция да получи повече време. Ще получи ли Гърция повече време да изпълни своите ангажменти и допълнителна помощ? Това до голяма степен зависи от германската политика. Германският външен министър Гидо Вестервелле намекна, че е отворен за удължаване на срока, имайки предвид изгубеното време за формиране на коалиция. Но някои политици от консервативното движение на Меркел все по-открито започват да говорят за привлекателността на това Гърция да бъде оставена да прави какво си иска. Част от анализаторите казват, че има малки шансове за това Меркел да поиска парламентът да одобри още финансова помощ за Гърция. „Съпротивата срещу допълнителна помощ за Гърция ще накара Меркел да бъде много внимателна за нов вот за Гърция в Бундестага“, казва Кристиан Шулц от „Беренберг банк“. Меркел е изправена пред трудно решение. Тя може или да запази своята коалиция непокътната и да види Гърция по-близо до излизането от еврозоната, или може да се опита да помогне на Атина и да тласне правителството си към точката на разпада. Антонис Самарас трябва да бъде много убедителен тази седмица.

18.

Предизвикателството на Европа

„Файненшъл таймс“

В Румъния се правят опити да се ограничат правомощията на Конституционния съд. В Унгария правителството затяга хватката си върху медиите, съдилищата и културните дейности. А в Сърбия новото правителство налага своя авторитет на някога независимата Централна банка. Всеки един от тези случаи сам по себе си е повод за безпокойство. Взети заедно те предполагат, че демократичният прогрес в югоизточната част на Европа може да е попарен.

Ако демокрацията се дефинираше единствено като държава, в която правителствата може да бъдат сменени без насилие, то нямаше да има какво да се критикува. Изборите в бившите комунистически държави, които членуват в ЕС, и в тези, които се надяват на присъединяване към Съюза, до голяма степен са свободни и честни. Но демокрацията е нещо повече от избирателна урна. Става дума за независими институции, които гарантират, че правителството се отчита пред своите граждани. В Румъния и Унгария, които вече са членове на ЕС, и в Сърбия, която е кандидат за членство, това е изложено на риск. Всеки един от случаите има собствени уникални отличителни черти. Постсъветските борби за власт се разиграват по различни начини. Демократичната култура все още не е дълбоко вкоренена. Но също така е ясно, че икономическата криза също се е отразила. Европейската банка за възстановяване и развитие установи, че има обезпокоително влошаване на отношението към демокрацията и пазарната икономика в тези страни след години на икономически трудности. Това трябва да е повод за незабавно безпокойство за Европа. Рискът от заразяване е реален, имайки предвид, че мерките за икономии в страни като Гърция вече пораждаат недоволство.

Брюксел трябва да положи повече усилия, за да предотврати ръста на антидемократичните практики в тези държави. Страните от ЕС трябва да бъдат готови да използват наличните санкции, като например лишаването на дадена държава от право на глас, вместо да смятат това за краен вариант, с който може само да заплашват, но никога да не го приложат. Трябва да бъдат обмислени и други инструменти.

Регулярен мониторинг на спазването на демократичните принципи може да бъде въведен за всички страни-членки. Той може да бъде обвързан с градиращи мерки като спиране на изплащането на субсидии, ако се сметне, че има недостатъци. Всички страни, които се присъединяват към ЕС, трябва да спазват критериите от Копенхаген. Те гласят, че

държавите трябва да спазват демократичното управление и правата на човека, да развиват пазарна икономика и да приемат задълженията на ЕС. Изискването не отпада с приемането в европейския блок. Европа трябва да направи това кристално ясно.

19.

Свобода, равенство, непоколебимост
„Икономист”

Лятото се оказа доста натоварено за френската полиция. Освен обичайната сезонна вълна от дребни кражби и справяне с разваления френски на обрани от джебчийски туристи, се появиха някои по-трудни проблеми, които да разсейват полицаите.

Като се започне от края на месец юли ромски катунци в околностите на много френски градове систематично се разрушават при операции, провеждани рано сутрин. Около десет катунци в околностите и в градовете Лил, Лион, Марсилия, Ла Корньов и Париж бяха сринати с булдозери, а над 1000 роми бяха преместени. Някои бяха върнати в Румъния. Други си пробват късмета по улиците.

Междувременно в Амиен, заспал град в Северна Франция, който страда от висока безработица, в нощта на 13 август избухнаха прояви на насилие. Развилнели се младежи раниха 17 полицаи и изгориха детска градина до основи. Това беше много печален край на първите сто дни като президент на Франсоа Оланд.

В центъра на отговора на правителството и в двата случая е вътрешният министър Манюел Валс, който пробуди нуждата от непоколебимост в справянето със социалните проблеми. Разбунтувалите се в Амиен може и да имат справедливи оплаквания, но френската държава трябва да постави твърда линия, че е недопустима употребата на сила срещу полицията, настоява Валс. В неговите очи бедността на ромите трябва да буди съжалението на французите, но държавата не може да толерира нехигиеничните и опасни условия в ромските катунци в околностите на своите градове.

През 2010 година публичните кампании срещу ромските катунци на тогавашния френски президент Никола Саркози срещнаха сериозна съпротива от левите. Но след като социалистическо правителство поема по същия курс, реакцията е по-приглушена. Някои дори настояват, че сега нещата са по-различни, като посочват по-малко подстрекаващата към расова дискриминация реторика на Оланд и Валс и премахването на квотите за репатриране. Но по същността си политиката е същата. И тези в ляво са изненадващо

инертни. Кристиан Тобира, министър на правосъдието и член на Радикалната лява партия, отказа да коментира, когато бе помолен да сравни политиката на Валс с тази на Саркози.

Не е ясно колко успешен ще бъде Валс в борбата с престъпността. Насилието в предградията на френските градове не е продукт на недостатъчно твърда политика, а на мизерията на живота в тях. Обозначаването на 15 приоритетни зони на сигурност с висока престъпност във Франция, което ще започне през септември, изглежда базирано повече на надеждата, отколкото на разума. То разчита на по-голямата местна автономност в борбата с престъпността, но едва ли ще бъдат предложени нови ресурси. Не е ясно как партньорството между местните управници ще се справи със скритите причини за престъпността.

Отношението към ромите е и сигнал за нуждата от ново мислене. Разрушаването на техните катунци и връщането на много от ромите в Румъния и България се оказва в порочен кръг. През 2011 година около 7284 румънци и 1429 българи са получили помощ за връщане (около 300 евро на човек) от правителството в замяна на съгласие да се приберат у дома. Програмата струва 26,6 милиона евро и може да не е особено скъпа по стандартите на френската публична политика, но въпреки това не носи много резултати. Ако най-лошият вариант за бедните роми от Източна Европа, дошли във

Франция, е да получат пари и безплатен билет за дома, то самото идване може да стане още по-привлекателно. Това може и да е обяснението защо ромското население на Франция остава относително стабилно – между 15 000 и 20 000 души, въпреки хилядите депортации.

20.

България в бурен регион

„Икономист”

Според българския анализатор Иван Кръстев оптимистичните прогнози преди 20 години са били за това България да стане като Гърция. Това означава „умерено демократична, но умерено корумпирана”. Сега, казва той, надеждите са, че Гърция може да стане като България – бедна, но финансово дисциплинирана и непредизвикваща големи проблеми за останалите.

До момента България устоя на икономическата криза и на кризата в еврозоната. Безработицата се покачи до 12%, но все още е на половината на нивата в Гърция и Сърбия.

Смята се, че над един милион българи живеят зад граница, предимно в Испания и Гърция. Някои от тях са останали без своята работа и са се прибрали у дома, но обемът на изпратените средства чрез банките се увеличава. През 2008 година преводите от емигрантите са били в размер на 694 милиона евро, а през миналата година са достигнали 774 милиона евро.

Българският БВП се покачи със скромните 1,7% през 2011 година и се очаква да се забави през тази година. Според скорошно изследване, около 30% от икономиката на страната е в сивия сектор. Българите освен това са и нещастни. Изследване на института „Отворено общество” показва, че над две трети от българите очакват икономиката да остане в същото състояние или да се влоши през следващите 12 месеца. 56,7% от анкетираните смятат ситуацията в страната за „непоносима”.

България е най-бедната страна в ЕС. Средното заплащане на час е 3,50 евро, а средната месечна заплата е едва 360 евро. Тъй като 10% от българския експорт е предназначен за Гърция, а гръцки банки държат 40% от всички кредити, не е изненадващо, че българите са на ръба. Това ги прави изключително разтревожени, тъй като миналият им опит показва, че това, което се случва в Западна Европа, „идва в България след една или две години”, казва бизнесменът Васил Василев.

Василев изпраща организирани групи работници в други страни от ЕС, преди всичко за сезонни дейности. Той се опасява, че политическият натиск върху компаниите да заменят неговите работници с местни жители може да се отрази на бизнеса му, а респективно и на българската икономика. Василев смята, че страната се нуждае от план да се откъсне от прекалената си зависимост от еврозоната.

В една област пазарът вече се променя. Колапсът през 2008 година остави голям брой непродадени ваканционни апартаменти по Черноморското крайбрежие. Когато строителите фалираха, много от тези имоти се оказаха в ръцете на банките. Оттогава ги купуват руснаци от средната класа, казва bankerът Цветелина Бориславова, останала с хиляди апартаменти.

Много българи, които не харесват правителството на Бойко Борисов, популисткият премиер, който някога живееше с Бориславова, се терзаят за изхбяването на демокрацията. Парламентът се превърна в „гумен печат”, оплаква се анализаторът Борислав Цеков, който повтаря виждането, че бизнес лобита успяват да си осигурят закони, които са им изгодни. Наскоро няколко хиляди българи излязоха по улиците, за да протестираат срещу закон за горите, който беше приветстван от строителите на ски курорти. Правителството отстъпи.

Може би най-тревно е състоянието на медиите. Основните вестници са собственост на банки и мощни компании. Има много малко разследваща журналистика. Рекламите от правителството и от държавните компании са голям източник на приходи за вестниците. Затова автоцензурата е част от правилата, казва редакторът Валери Ценков. Но българският външен министър Николай Младенов посочва, че най-дразнещ е „продължаващият спад на качеството на журналистиката”. Той не вижда да има връзка с автоцензурата.

12. Приложение 2

1.

A conservative hawk bent on Greek growth: Antonis Samaras

AFP

ATHENS: Greece's new prime minister Antonis Samaras is a hawkish former foreign minister who has vowed to revise a "torturous" EU-IMF bailout deal and rid the country of undocumented migrants.

The 61-year-old conservative leader of the New Democracy party, which won a narrow victory in elections Sunday against the anti-austerity Syriza party, was once one of the youngest politicians elected to the Greek parliament.

During his campaign he promised to do everything to keep Greece in the euro but also argued for an easing of the terms of an EU-IMF bailout -- a promise that could put him on a path to confrontation with foreign creditors.

He will also face pressure from a public fed up with two years of austerity and from the many voters who only cast their ballots for him in a critical election to avert a disastrous Greek euro exit but actually dislike him.

Elected member of parliament at the age of 26 after an elite education, Samaras had a meteoric career but then suffered a downfall over his stance on the crisis with the former Yugoslav republic of Macedonia in the 1990s.

He then formed his own party, the Political Spring, and eventually disappeared from the Greek political scene for almost a decade.

He returned to New Democracy and beat the daughter of his former mentor Constantine Mitsotakis -- Dora Bakoyannis -- to become party leader in 2009.

A descendant of a prominent Greek family, Samaras holds economics and business degrees from both Amherst College and Harvard in the United States.

While at Amherst, he was friends with former prime minister and former socialist party Pasok leader George Papandreou, who was later to become his political rival, a source of amusement for the Greek media.

During his campaign he also focussed on illegal immigration. Samaras has promised to abolish a law passed by the Socialist government that opened the way for second-generation immigrants to be granted Greek citizenship, as well as a series of reforms to boost security.

Ironically, critics say Samaras himself is not entirely blameless on undocumented migration.

As foreign minister, Samaras is said to have contributed to the first wave of illegal migration by opening the border to ethnic Greeks from neighbouring Albania.

Samaras has a track record of confrontation when he wants to get his point across.

Twenty years ago as a minister, Samaras did not hesitate to bring down an entire government over a foreign policy spat with the prime minister.

He now plans to use his political affiliation with key European leaders, including German Chancellor Angela Merkel and Spanish Prime Minister Mariano Rajoy to steer a tricky diplomatic course for his crippled economy.

The pro-business conservatives want to cut top income tax thresholds and sales tax and mobilise European funds for construction projects to pull the economy out of a five-year trough that has left over a million jobless.

Samaras has famously pledged to "eat iron" to bring investment to Greece.

The conservative chief in 2010 refused to approve a first EU-IMF bailout deal worth 110 billion euros. Following weeks of posturing, he gave his conditional consent last year to a second package of 130 billion euros.

In the crisis with neighbouring Macedonia he favoured adopting a strong stance against the newly-independent state after independence in 1991.

But he clashed with then prime minister Mitsotakis over the issue and defected, bringing down the government.

A father of two, Samaras is descended from one of Greece's top families.

His forebears were wealthy ethnic Greek merchants from Alexandria, Egypt who founded the Benaki Museum, one of Greece's leading cultural establishments, while his great-grandmother Penelope Delta was one of the country's best-loved novelists.

2.

World must intervene before 'Iraqization' of Syria

Haaretz

As the battle continues between fragmented rebel forces and a weakening Syrian army, the West is realizing it can no longer stand idly by.

Ahmad al Sheikh is the commander of the Sham Falcon forces, the battalions of volunteers and defectors, numbering about 2,000 men, who are waging a guerrilla war against the Syrian army. The forces, fighting in the Jabal al-Zawiya area of the northern Idlib province, are divided into groups of 250 fighters. They are active in various areas of Idlib province and it is unclear if there is any connection or coordination between them and other battalions. The extent to which they are subordinate to the Free Syrian army, commanded by Col. Riad al-Asaad, is also not clear.

Just as civilian rebels in different cities were not coordinated when the revolt in Syria first began, so too, the rebels' military system is a messy mosaic. Each group of fighters, every battalion or cell, is active only in the sector it knows best, close to home, without any joint planning between them.

For example there are the al Sham Free Fighters, a local band of fighters identified with the Salafis, active in the area between Jisr al Shughour and the main road leading from Homs to Idlib. They have set up roadblocks, they check passersby, they run the villages, they see to the distribution of gas and they also exact a "tax." Their people are proud that they are already able to manufacture accurate homemade rockets.

According to Syrian oppositionists now in Lebanon, not only are the rebels' fighting forces fragmented, the Syrian army is no longer in control of many parts of the country, and some of its battalions are fighting without coordination and firing on civilians only in order to kill, without any clear strategic goal. In Turkey the assessment is that the soldiers' shooting at population centers indicates that the army is beginning to crumble and that soon, everyone will be fighting everyone else.

French Foreign Minister Laurent Fabius recently issued a statement to the effect that his country is considering supplying the rebel forces with communications equipment "in order to strengthen the rebellion against the government." The United States, he said, "is also considering other options in addition to the Annan plan [to enforce a cease-fire]." This shows that after 18 months of fighting, even the West, which until now has done its best to avoid even talk of military intervention, is now beginning to realize there will be no alternative but to intervene.

Though Russia is strenuously denying that it's holding discussions with Western countries on "the era after Assad," apparently in Moscow too, they realize that chaos prevails in Syria. They understand that the collapse of the Syrian army and Assad's regime is liable to lead to the "Iraqization" of the country, in such a way that it will no longer be clear who controls it.

Turkey is now concerned that tens of thousands of new Syrian refugees will join in its territory if Assad decides to attack the city of Aleppo with full force. However, Turkey is not prepared to embark alone on military action against Syria. "Possibly, by the time they do decide to take military action it will be too late," said the Turkish official. "We will not know who is on our side and who is against us."

"Our policy is confused," confirms an American diplomat serving in one of the neighboring countries. "We don't ask anyone when we attack Al-Qaida bases in Yemen. We act quite freely in Afghanistan or Pakistan, but we have great difficulty with intervening in Syria. Ironically, it's in a country where civilians are being slaughtered that we are chattering ourselves to death. We are talking about the 'Yemenite option' but we don't have anyone to whom to hand over the rule. And we are not prepared to go for the military option we are using against Al-Qaida."

Only the weapons and ammunition smugglers are pleased with the situation. When the price of a Kalashnikov bullet reaches \$4, as far as they are concerned the fighting can go on forever.

3.

Not an easy start

The Economist

ANTONIS Samaras's first week as Greece's new centre-right prime minister proved unexpectedly medical. First, Mr Samaras was rushed to hospital for surgery to treat a detached retina. Told by doctors to spend a quiet week at home recovering, he is missing his first EU summit.

Next, Vassilios Rapanos, the new finance minister, collapsed, complaining of dizziness and nausea. After spending three days in a private clinic for tests, the 64-year-old economist decided his health was too poor for the job. Stressful negotiations are looming with other euro-zone finance ministers and with the troika, the European Union, European Central Bank and

International Monetary Fund officials overseeing Greek reforms to avert a “Grexit” from the single currency.

A third blow came from Syriza, the hard-left coalition that ran Mr Samaras’s New Democracy party close in the election. Mr Samaras had to sack George Vernicos, the deputy shipping minister, after Syriza dug out a 2010 law banning government officials and lawmakers from owning shares in companies registered offshore. (The Vernicos family firm is registered in the Marshall Islands.)

Despite the rocky start, the three-party coalition government kept calm. Yannis Stournaras, an Oxford-trained economist, was appointed finance minister. A technocrat by inclination, Mr Stournaras was nonetheless considered too political at first for a ministerial post in a coalition administration, because he was part of the Pasok team that took Greece into the euro in 2001.

As Cyprus is heading for an EU bail-out—barring a last-minute deal with Russia, which has already shelled out €2.5 billion (\$3.1 billion) to prop up the Mediterranean island’s communist government (see article)—the stakes for Greece are higher than ever. Greek Cypriot banks need about €2.3 billion in fresh capital. Their mistake was to invest in Greek government bonds and lend recklessly through their branch networks in Greece.

With Mr Samaras laid up, Karolos Papoulias, the president, went to Brussels bearing a letter from the three coalition leaders reaffirming Greece’s commitment to the terms of the second €130 billion bail-out agreed on in February. The letter pleads for measures to promote growth. These are sorely needed: KEPE, a state-run think-tank, predicts that this year the economy will shrink by 6.7%.

4.

Greece before the election

Wait and flee

The Economist

“WHAT we must avoid,” confided a government minister in the spring of 2011, “is the perception among our European partners that ‘here come the fucking Greeks again’.” Job not done. The election on June 17th, a follow-up to an inconclusive vote on May 6th, will be scrutinised around Europe. A victory for Syriza, a left-wing party that did well in the first round by threatening to rip up Greece’s bail-out agreement, would fuel fears of a Greek exit from the euro. Even if New Democracy, which has broadly signed up to the terms of the rescue, pips Syriza and leads a new government, those Greeks will be back again to negotiate.

In the meantime, uncertainty over the election result has frozen the economy. Many people have simply stopped paying their bills, hoarding cash as they wait to see what unfolds. “I have plenty of customers with enough deposits to meet their bills who choose not to pay,” says one banker, before admitting that he is holding off on his kids’ private-school fees just in case.

Holidaymakers outside the country are also waiting and seeing. “It’s been a disaster since the election,” says Ioannis-John Kent, the boss of youtravel.com, an online tour operator, and of Aquis Hotels, which runs a chain of resorts in Greece. Aquis normally takes 300 bookings a day; that number fell to around 50 after the May 6th vote. Mr Kent argues that such caution is unnecessary: after all, an exit would increase tourists’ spending power; and what social unrest there is has been concentrated in Athens, not the islands where most foreign tourists sunbathe and gargle ouzo.

Deposits are still being withdrawn from bank accounts, though not at the same dramatic pace as occurred immediately after the May election (depositors are said to have withdrawn €700m—\$877m—the following day). “I’m going to take €1,000 to €2,000 out before the election so that I can get through two weeks of chaos,” says one Athenian businessman.

In theory, even a slight risk of redenomination ought to justify taking every last euro out of the bank, whether stashing it under the mattress or abroad. But many deposit holders may want to keep enough money in a secure place in Greece to cope with day-to-day needs. Or, more likely, they may simply be assuming that the worst outcome, the return of the drachma, still remains improbable.

Even if that assumption is proved right, another period of uncertainty looms for Greece. Optimists hope that a new government, fortified by a mandate to do what it takes to remain in the

euro, will reach an agreement with its creditors. Confidence will then return, particularly as Greece draws closer to a primary budget surplus.

But any bail-out renegotiations will be tricky. Greeks might reasonably hope for a bit more room for manoeuvre on fiscal targets, but squeezing more cash out of the Europeans to cover budgetary shortfalls, or slowing the pace of structural reform, will be much harder. The difficulties of other countries mean that Greece is no longer the only spark for a euro break-up: it cannot escape the wider blaze.

And the financial system is in limbo. Banks are waiting for the arrival of the new government to finalise a planned recapitalisation. Even without a sudden rush to withdraw cash, deposits are being run down as people live off savings. Non-performing loans are rising. And demand for credit is horribly subdued. The boss of one bank reports that small-business applications are running at around ten a day, down from 250-300 in the good old days. “The supply side is the easy part. Demand for risk-taking is the problem.”

5.

Europe awaits the road map

The Irish Times

LARGE EXPECTATIONS surround this week’s European Council meeting, which will consider what further initiatives should be taken to protect the euro and extend its defences. The build-up is fully justified, whether it comes from political leaders, financial markets, international observers or ordinary citizens. They all worry about the single currency’s survival, what is required to shore it up and the dangerous consequences of failure.

They are entitled to expect a coherent political and economic road map from the summit to illuminate the steps that will be taken and reflects a common political will.

Most of the elements needed have been identified in the intense public debates surrounding the financial, debt and euro zone crises. The single currency’s incomplete design was cruelly exposed when Greece’s sovereign debt problems spilled over into the euro zone in 2010, forcing the creation of an ad hoc debt firewall which will be institutionalised in the European Stability Mechanism. Ireland, Portugal and Spain have availed of it, Cyprus is now seeking it, with Italy widely canvassed as the potential next client. But the fund is not big enough to deal with all of them. Alongside that the fiscal compact treaty imposes much tougher conditions and Brussels oversight on state budgets.

Deeper economic and political integration is now required to protect the euro, as is clearly recognised in the report “Towards a Genuine Economic and Monetary Union”- presented by Herman Van Rumpoy. It proposes more integrated financial, budgetary and economic policy frameworks and renewed democratic legitimacy and accountability. A banking union involving deposit insurance, recapitalisation and resolution of banking failures with a common authority and based on bank contributions not taxpayer funds is suggested; so are mutualising part of sovereign debt in the euro zone and Brussels intervention to prevent budgetary overruns. The proposals come from the principal institutional leaders in the EU, based on a developing political alliance between France, Italy and Spain among the large states. Creditor states led by Germany oppose some or all of these measures in principle.

These disagreements expose the deep political divisions at play within and between EU and euro zone members. They urgently require resolution. A road map outlining how they will be tackled must also address the deep economic problems facing the member states. A new growth agenda has emerged reflecting different political alignments. It includes better use of structural funds and possible project investment bonds, but further measures to stimulate growth are rightly expected from the summit. The sheer pace of change and international pressure continually outreaches such agreements and highlights outstanding problems. This is the nature of such crises. A road map and timetable setting out clear steps towards supporting the euro, creating sustainable growth and flagging the path towards closer political union is capable of bringing the EU abreast of these expectations, but only if the political will is there.

6.

Turkey as a Case Study

New York Times

Will President Morsi be able to unite the country?

Well, we will see. For now, however, I am cautiously optimistic, especially by looking at the political experience in Turkey, which seems to be a case study for the challenges that Egypt is facing now.

Just like post-Arab Spring Egypt, the past two decades of Turkish politics have been dominated by the interaction between three main blocs:

First: Secular authoritarians who relied on the military to preserve their undemocratic supremacy.

Second: Popular Islamists who have been oppressed and threatened by these secular authoritarians.

Third: Secular liberals who upheld true democratic ideals, but lacked both the state apparatus of the first group and the ballot power of the second one.

In the late 90s, a big political confrontation took place in Turkey between the secular authoritarians — the “Kemalists,” or the ideological followers of Mustafa Kemal Atatürk, Turkey’s ultra-secularist founder — and the popular Islamists — headed by Necmettin Erbakan’s Welfare Party. Most secular liberals stood aside, because although they despised the secular authoritarians, they also felt nervous about the Islamist ambitions of Erbakan and his cadre.

However, things changed dramatically in the 2000s, as some of Erbakan’s more reformist students, like Tayyip Erdogan and Abdullah Gül, initiated a new political movement that culminated in the still-incumbent Justice and Development Party (A.K.P.). They moved away from ideological Islamism, focused on economic growth, and even embraced the European Union accession process. No wonder they soon found secular liberals as their allies against the secular authoritarians, who, unlike in the 90s, proved incapable of launching yet another “post-modern coup.”

This “Turkish model” — which is still far from being a heaven on Earth — proves that political Islam is transformable. The critical question for Egypt, of course, is whether Morsi, and the Muslim Brotherhood, are willing to follow the “Erbakan model” (say, version 1.0), or the “Erdogan model” (version 2.0).

The upside is that the Turkish experience is in front of their eyes to take lessons. But the downside is that Egyptian Islamists — especially the hardcore Salafis — are much less modern

than the Turkish Islamists to begin with. Moreover, they don't have the A.K.P.'s business-minded middle-class base — dubbed by some as “Islamic Calvinists” — whose interests lay in the making of a more pragmatic and cosmopolitan vision.

7.

Turkey has no war plans for Syria despite rhetoric: analysts

AFP

ANKARA - Turkey is not going to war with neighbouring Syria over the shooting down of a Turkish warplane, its prime minister said Wednesday but analysts expect a higher risk of clashes on the border.

Days after the Phantom F-4 jet was brought down by Syrian defences Prime Minister Recep Tayyip Erdogan said Turkey has no hostile intent towards any country.

“As Turkey, the Turkish nation, we have no intention of attacking” Syria, he said during a military ceremony in Ankara.

His declaration came a day after he branded Syria “a clear and imminent threat” and promised a harsher military response to any border violation.

Analysts dismissed the prospects of a war but warned of escalating tensions on Turkey's 910-kilometre (560-mile) southern border with Syria.

“You can categorise a country as an enemy but this doesn't mean that you are in a hot conflict with that country,” said political analyst Professor Sedat Laciner of the Ankara-based think tank USAK.

“Turkey has no intention of translating this tension into a war but it is apparent that the Turkish-Syrian border has turned into a frontier that may see stray attacks in the future,” he stressed.

“Tension is going to rise at the border,” said Hugh Pope of the International Crisis Group.

“But I don't think Turkey wants to send troops into Syria. The only option for Turkey is to be part of an international initiative,” he noted.

“It's normal for Erdogan to deliver such a strong speech after such an incident,” said Didier Billion, Turkey specialist at the Paris-based International and Strategic Relations Institute (IRIS).

The analyst said there was no threat of a war between Ankara and Damascus but “risks of clashes at the border.”

“There are also risks of deliberate acts of provocation but such clashes would have a limited impact,” he predicted.

Turkish media reported that Turkey would put Syria under greater scrutiny and watch its every military movement.

“Turkey is frustrated and had to show that it had taken some measures after its plane was downed by Syria,” said political scientist Professor Ilter Turan of Istanbul’s Bilgi University.

Turan said: “Turkey’s plane was shot down in a hostile act,” but added that foreign policy cannot be conducted according to the expectations of the party grassroots.

Laciner said Turkey had reached a stage in its relations with Syria when “every option is on the table.” “Turkey has no intention of going into war with Syria but is facing a state with an upset balance and arms in its possession. Turkey has the right to self-defence.”

8.

Turkey seeks diplomacy not war

BBC

Turkey's decision to call a Nato meeting to discuss the downing of one of its warplanes by Syrian air defences is a measure of the seriousness of the current situation but it also sends a signal that, for now at least, Ankara is looking for a concerted diplomatic response rather than taking military action of its own.

At the very least the downing of the Turkish jet risks a dangerous new twist in the Syrian crisis. Since the start of the unrest, concern at the escalating loss of life inside Syria has been coupled with fears that the violence could move beyond Syria's own borders prompting a broader regional conflagration.

The violence has already seeped into Lebanon but the greater fear was that if the fighting spilled over the border, say into Turkey, or if somehow Hezbollah were to be encouraged by the Syrian regime to lash out at Israel, then this could become an inter-state conflict rather than an insurgency largely confined within the borders of one country.

The episode of the downing of the jet still raises many questions.

Where exactly was it when it was engaged by Syrian air defences?

Why had it strayed into Syrian air-space for at least a small part of its flight?

Why were measures not taken to alert the aircraft's crew of their error before knocking the plane out of the sky?

Was this just a routine training mission as the Turks say, or was the aircraft seeking to monitor what was going on the ground?

What's clear is that Turkey's concern is shared by other Nato countries. Britain's Foreign Secretary William Hague has expressed his grave concern at the shooting down of the aircraft, which he says, according to the Turkish authorities, had happened "without warning".

Turkey has now determined to take the matter to Nato, calling for an urgent meeting to discuss the situation. Article 4 of the Nato Treaty allows for countries to consult together whenever "the territorial integrity, political independence or security of any of the Parties is threatened".

Turkey might have sought such consultations at earlier stages in this crisis, prompted for example by the flood of refugees across its borders or shelling from Syria into its territory.

For now at least Turkey is not seeking to invoke Article 5 of the Nato treaty which would require countries to offer it practical military assistance. This is what happened after Iraq's invasion of Kuwait when Saddam Hussein threatened Turkey.

Many will wonder if this episode brings the likelihood of direct external military intervention in Syria any closer. The answer is probably no.

The situation on the ground is complex and messy and few countries have much appetite to become involved. In addition the shooting down of the Turkish jet is a reminder of the capabilities of Syria's air defences which are far more extensive than those of Libya, which still required a full-scale US air campaign to destroy.

But what this episode does do is to highlight the escalating dangers as the Syrian crisis continues. As the bloodshed grows and the Assad regime becomes more desperate, so the risk of some untoward event happening which widens the circle of conflict grows accordingly.

Nato's deliberations will raise the pressure on the Syrian regime but it is hard to see them having any practical effect in terms of convincing Syrian President Bashar al-Assad to relinquish power.

9.

We gained some time, but burned our brakes

Kathimerini

The June 17 elections allow us to keep open a channel of communication with our partners so that we can work on a new plan for a way out of the crisis with the least possible instability. But it is very likely that we have just slowed our rush toward the cliff and burned our brakes in the process. For things to start changing, the parties that will sit in the new Parliament will have to overcome themselves – at precisely the time when some feel justified in the positions they have taken while others, deeply wounded, will stick to their policies with greater desperation. In all cases, it is difficult to hope for a new spirit of cooperation.

The biggest winners are center-right New Democracy, which came first with about 30 percent of the vote, and radical left SYRIZA, which saw its percentage of the vote rocket from less than 5 percent in 2009 to 17 percent in May and about 27 percent yesterday. Neither, however, has a majority on its own. SYRIZA has made clear that it will not take part in any government, even if ND fails in its effort to forge a coalition and the exploratory mandate is passed on to the second party. SYRIZA, with the anti-austerity wind in its sails, will be a powerful opposition force. It insists that the Memorandum, which demands reforms in exchange for loans, was annulled by the strong anti-austerity vote in May, that the policies demanded by the Memorandum “lack popular legitimacy.” As party leader Alexis Tsipras put it, SYRIZA “will be present at all developments.”

Antonis Samaras, ND's leader, has a difficult task ahead: first he must manage to put together a coalition, either with PASOK alone or with PASOK and the Democratic Left (DHMAR), and then try to govern at a time that demands difficult decisions. SYRIZA has the strength and every reason to oppose the bailout agreement. In order to forge a government, Samaras will have to concede to the demands of his potential partners, whereas he has repeatedly shown in his career that he finds it very difficult to compromise and cooperate.

PASOK is in confusion. Although it knew that many of its supporters would vote for ND, so that it would come first in the election and so prevent the 50-seat bonus from going to SYRIZA, the party still managed to hold on to the 12-13 percent that it won in May. Yet it is still afraid of losing more to SYRIZA. DHMAR, with its 17 seats, would not be sufficient for ND (with its 130) to form a government without PASOK (with 33).

The ND-led government that might be formed, then, will be with partners who will have a hard time working with ND, who are not related to it ideologically, and, fearing more losses to

SYRIZA, will press demands that tie Samaras's hands. SYRIZA, the far right, nationalistic Independent Greeks and the neonazi Golden Dawn, all of whom came out of the election with greater self-confidence, as well as the Communist Party will refuse any compromise with the government.

All of the parties will stick to their own policies. This will lead to endless conflict. At a time when very difficult decisions are needed to implement reforms in Greece and to conduct negotiations with our partners, it is most unlikely that we will see the necessary national consensus. Instead, it is very likely that we will have instability and yet another election. Let's hope that the parties surpass themselves and prove us wrong.

10.

Why Washington and Moscow want a backroom deal over Syria The Guardian

Months of futile diplomatic tussling, UN deadlock and finger-pointing over Syria have boiled down to a dramatic, last-ditch effort this weekend to cut a deal between the US and Russia that eases President Bashar al-Assad from office and replaces him with an inclusive, transitional government that can halt the spiral towards all-out civil war.

Barack Obama's administration first floated the idea of ditching Assad while simultaneously guaranteeing Russia's interests in Syria more than a month ago. Despite Moscow's rebuffs, the White House has kept at it. Obama spent two hours discussing Syria with a sceptical Vladimir Putin, Russia's president, at this month's G20 summit in Mexico.

US officials did not pretend Putin was won over. But they did claim headway in identifying areas where US and Russian interests coincide, principally preventing a chaotic implosion and a regional war. "We agreed that we need to see a cessation of violence, that a political process has to be created to prevent civil war," Obama said. "We have found many common points on this issue," said Putin.

After follow-up meetings, Hillary Clinton, US secretary of state, and Sergei Lavrov, Putin's foreign minister, have agreed to attend an international summit on expediting Syria's political transition to be convened in Geneva on Saturday by the UN envoy, Kofi Annan. Clinton and Lavrov will meet privately beforehand in St Petersburg on Friday.

US-Russian agreement on the way forward in Syria is crucial. Russia is the Syrian regime's most powerful ally and protector, its main arms supplier, and a veto-wielding member of the UN security council. For its part, the US is the world's foremost military and economic power with extensive Middle East interests, including guaranteeing Israel's security and safeguarding its energy supply.

For the past 18 months they have been at loggerheads. Now, despite hardline statements ahead of the meeting, they appear to be trying to work together.

On the American side, the need for a deal is more pressing. Obama, facing a tough re-election battle this autumn and with his domestic record assailed from all sides, could use a big international win. His handling of the Arab spring was not impressive. Last week, as rightwingers see it, he "lost" Egypt, Washington's main Arab ally, to the Muslim Brotherhood. Mitt Romney, his Republican challenger, is describing Russia as America's biggest strategic threat. Thus the meaningfulness of Obama's attempt to reset relations with Moscow is also in the balance.

A transition deal in Syria would suit Obama for a host of other reasons. It would defuse criticism from American interventionists about US inaction. It would also help secure the stability of Iraq, on which so much American blood and treasure was spent in the past decade. It would prevent the spooked, volatile leaders of Turkey, a valued Nato ally, sliding into some kind of regional conflict.

Most of all, by stabilising Syria under a potentially more amenable regime with less allegiance to Iran, Obama might hope to lessen pressure from and on Israel to attack Tehran's nuclear facilities this autumn. "It is the strategic relationship between the Islamic Republic and the Assad regime that makes it possible for Iran to undermine Israel's security," said former US diplomat James Rubin. "The collapse of the Assad regime would sunder this dangerous alliance."

Russia's interest dictates a settlement in Syria that sustains its influence on its Arab ally, keeps its Mediterranean port facilities open, and maintains its business and arms sales links. As Assad loses ground to the opposition, these interests appear threatened.

Russia's broader interest (and national pride) demands that it prevent another Libyan or Iraq-style western military intervention, that it assert its authority as a major world player, and that it now move to limit the damage done to its links with the Gulf states and others by its apparent support for Assad's bloody repression. Some kind of national unity deal, under UN auspices, that could be passed off as a Syrian, not an American, solution would serve all these desired ends.

The scene is set for a Clinton-Lavrov meeting that could still ring the death knell for the Assad regime. Maybe they can pull it off; maybe they cannot. Whatever the outcome, democrats

will note that Obama and Putin have something else in common: a deep wariness of the politically unquantifiable Syrian opposition and a pragmatic disinterest in the wishes of the Syrian people.

This backroom deal, if it happens, has little to do with building a democratic Syria. It has everything to do with fixing a problem that is upsetting the world order as decreed from Washington and Moscow.

11.

For Russia, Syria is not about Syria

The Daily Star

Kofi Annan's peace plan for Syria rests on Russia's support. But as the United States, Europe, the Arab Gulf states, and Turkey ratchet up the pressure on Damascus, Russia refuses to publicly discuss President Bashar Assad's ouster. And in the midst of reports that the Central Intelligence Agency is ferrying weapons to the opposition, Russia's arms sellers continue to steadily supply Assad's forces.

This situation bodes ill for Syria: Damascus and the opposition still see the solution in the complete elimination of the other side, and their foreign friends have done little so far to nudge the antagonists toward some kind of a compromise. But barring a huge shift in the conflict's internal dynamics, Russia is unlikely to change its position.

To Moscow, Syria is not primarily about Middle Eastern geopolitics, Cold War-era alliances, arms sales – or even special interests, like the Tartous naval resupply facility. Regional geopolitics and alliances are relevant, but they are about Iran, not Russia; and while arms contracts and Tartous are certainly important, they are secondary.

Rather, from a Russian policy perspective, Syria – much like Libya, Iraq or Yugoslavia previously – is primarily about the world order. It is about who decides: Who decides whether to use military force? Who decides the actors for use of that force? And who decides under what rules, conditions and oversight military force is to be used?

Of course, as elsewhere, Russia's stated principles are closely linked to its national interests. Moscow is concerned that allowing the United States to use force at will and without any external constraints might lead to foreign interventions close to Russian borders, or even

within those borders – namely, in the North Caucasus. Moscow has consistently opposed the use of force without a clear United Nations Security Council mandate, and its insistence on the Security Council green light is rooted in Russian permanent membership in that body, complete with veto right.

Not only do the Russians reject outside military intervention without a Security Council mandate; they also reject the concept of regime change under foreign pressure. This support for non-intervention is unsurprising given that all regimes – excepting established democracies – could be theoretically considered as lacking legitimacy.

Moscow's policy is also informed by its assessment of the likely outcome in Syria. From the very start, Russian Middle East watchers have been markedly less upbeat on the Arab Spring. Vitaly Naumkin, probably the most prominent Russian expert on the region, called it the "Great Islamist Revolution."

While others saw a repeat of Europe's democratic revolutions of 1848 or 1989, the Russians drew parallels to their own of revolution 1917; the only question was which month would be the Red October. Early on, Russian policymakers, including Foreign Minister Sergei Lavrov, feared an Islamist Spring, and regarded pro-Western liberals as paving the way for religious radicals or Al-Qaeda allies. Eighteen months on, these predictions have been borne out: in Libya with its post-Moammar Gadhafi chaos, reported Al-Qaeda presence, arms proliferation, and the destabilizing impact on neighboring Mali; and in Egypt with the electoral triumphs of the Muslim Brotherhood, an organization which Moscow still officially designates as terrorist.

This fear is decidedly more pronounced in Syria where a violent ouster of Assad would be succeeded first by chaos, with radical groups and Al-Qaeda-types gaining a foothold just a few hundred miles from Russia's own troubled North Caucasus. Even though the issues at hand in the North Caucasus are domestic in origin, the local jihadists draw inspiration and support from the Middle East. With the Winter Olympics in Sochi less than two years away, Moscow seeks to prevent anything that might destabilize Russia's southern borderland.

For all these reasons, Moscow has preferred an order of brutality over chaos in Syria. Throughout 2011, Russian maneuvering hinged on Assad being able to crush the opposition – much like Saudi Arabia had done in Bahrain. But the conflict has dragged on – as a broad Western-Arab coalition has withdrawn recognition of the Assad regime and several states

have begun arming the opposition. Russia is increasingly weary of prolonged civil war and escalating violence.

So far, however, nothing has happened to force Moscow to recalculate. Only if these dynamics shift and turn the tide decisively against Assad will Russia be forced to fundamentally alter its calculus.

Barring such dramatic changes, Russia might be willing to cooperate with the United States and other countries if the goal moves toward “transition” rather than “regime change” – what has been dubbed the “Yemen model.”

12.

Goodbye to Greece?

The Telegraph

It's more than two years since the debt crisis began in Greece. So it's not surprising that the rest of Europe is becoming frustrated at the Greeks constantly missing budget targets and watering down austerity measures.

But the cuts needed are so deep and will hurt the populace for so long that the Greeks are beginning to doubt whether it is worth it to stay in the monetary union. While rioters in Athens are making their feelings on the matter forcefully felt, eurozone leaders are beginning to question the viability of keeping Greece in the single currency too.

Germany's economic minister Philipp Roesler said at the weekend that the prospect of such an exit is becoming a "D-Day" that is "less scary". But we're not quite there yet.

Having bent the rules to allow Greece to join the euro club in the first place, the architects of the single currency are still bending over backwards to keep them in. The difference now is that the stage in this Greek tragedy is becoming crowded, with characters loudly proclaiming that the only real solution is for Greece to leave.

Chief economist Jeremy Cook, saying: “The future for Greece is outside the eurozone; it never should have been part of it in the first place.”

Alistair Cotton, corporate dealer at Currencies Direct says: “The Greek people will not put up with the prospect of indefinite austerity and there will come a point when Germany will refuse to accept indefinite liabilities. A combination of political overhaul and a push (or lack of resistance) from Germany will force the Greeks from the euro.”

The last time this was mooted economists predicted an Armageddon scenario with markets crashing round the world, but the idea is not so horrific now. As Chris Towner, director of dealing services at HiFX, explains: “The market has had time to prepare for a Greek exit. A seismic shift would be if there was a rebellion from the core...what if Germany fell out of love with the idea of being the rich distant cousin who is continuously tapped for money?”

Charles Purdy, managing director of Smart Currency Exchange, agrees: “Common sense says that the Greek economy will take years to recover and that they will be unable to pay their way. As a result they will leave the eurozone but it will be done in a controlled and hopefully measured way rather than as a result of a debt default.”

A far bigger problem will be if this leads to other troubled eurozone nations walking – or being pushed – out of the door. Portugal, Italy and Spain are all in the cross hairs.

13.

Romania and democracy

The Economist

JOINING the European Union means that a country has met—and will keep to—the EU’s strict standards of good government and respect for the rule of law. That is the theory, but practice is messier, as shown by a spat between Romania’s prime minister, Victor Ponta, and its president, Traian Basescu.

Both men have their flaws, but Mr Ponta is fighting dirty even by Romanian standards. He has exploited his new parliamentary majority to suspend Mr Basescu from office and override constitutional provisions governing his impeachment. He has seized control of several supposedly independent institutions. And he has changed the rules for a referendum to determine Mr Basescu’s fate on July 29th—although the constitutional court has thrown the president a lifeline by insisting on a high turnout.

This is part of a worrying trend in Europe in which political leaders use an electoral mandate to entrench their power. It is not wholly new, nor confined to eastern Europe (Italy's Silvio Berlusconi was a habitual offender). It is also worse outside the EU, especially in countries like Ukraine that now feel they have no chance of EU membership. But the events in Romania unpleasantly echo those in Hungary, where the prime minister, Viktor Orbán, used his thumping election victory in 2010 to weaken independent institutions and pack his placemen into senior jobs.

Even worse, the reaction from the rest of the EU has been weak, as it was with Hungary. Political tribalism has played a disgraceful role, with left-of-centre politicians slow to criticise their party comrades in Romania and centre-right Europeans giving Mr Orbán and Mr Basescu too easy a ride. But the sluggishness has also exposed three deeper flaws in the EU.

First, it shows the wider costs to Europe of the euro crisis. Preoccupied with collapsing economies, rocketing bond yields and possible bank runs, European leaders have understandably paid less attention to the nuances of the constitutional shenanigans in Hungary or Romania.

Second, the EU's own shortcomings weaken its clout. Why should Mr Orbán and Mr Ponta take lectures from an organisation that has been rewriting its own rules on the hoof, tampering with sovereignty without much care for voters and blithely ditching promises made only a few years ago? Some of the worst offenders against EU rules are older members.

Third, membership has its disadvantages. The EU has most leverage over countries that are desperate to join. Once in the club, with full voting rights, countries can answer back, leaving their peers with only the nuclear option of trying to expel them. Romania was hustled into the EU for political reasons in 2007, just as Cyprus was admitted in 2004 without settling its dispute with the north of the island. A longer wait and stiffer entry criteria would have been wiser.

None of this is an excuse for failing to act or stifling criticism. Complaints from the IMF and the EU have prompted Mr Orbán to resile from his attack on Hungary's central bank. One possible punishment for Romania would be to stop it joining the passport-free Schengen travel zone. Another would be to extend indefinitely the monitoring of Romania's feeble justice system—which was supposed to end this summer. These and other options merit attention. But the leaders of Europe's main powers should also reflect on their own role: if they pay so little attention to the democratic and legal niceties in Brussels, they should not be too surprised if people like Mr Orbán and Mr Ponta think they can run wild at home.

14.

Are Germans really opposed to bailouts?

BBC

Chancellor Angela Merkel's refusal to dig deep to help indebted eurozone countries is commonly explained by two feelings attributed to German voters - an ingrained fear of inflation and a reluctance to bail out those in trouble. But polling by the Pew Research Center in the US suggests the picture is more complex, says one of its directors, Bruce Stokes.

Spanish borrowing costs are back up over 7% for 10-year bonds and Italian costs are over 6%, levels that many financial analysts think are unsustainable. The euro has fallen in value to \$1.23. And the European Union has accelerated its bailout of Spanish banks.

The initial positive global financial market reaction to the most recent European Union efforts to tame the euro crisis lasted for less than a week. Europe is clearly not out of the woods yet.

If more action is needed, all eyes will be on Germany and on German chancellor Angela Merkel. A recent survey by the Pew Research Center suggests that the German public is ready to give Merkel more room for manoeuvre than is generally recognised. But Merkel's problem is with her conservative political base.

Contrary to the eurosceptic headlines in Germany's tabloid press, the German people are more pro-European than most of their counterparts in eight European nations surveyed by Pew Research in late March of this year.

They are much more likely than other Europeans to still believe in the benefits of European economic integration and to see the European Union in a favourable light.

Moreover, Merkel is the most popular elected leader in Europe. Eight out of 10 Germans think she has done a good job in handling the European economic crisis. And a more recent Infratest-ARD survey found that two-thirds of Germans were satisfied with her overall performance and 58% believe Merkel's stance in the euro crisis is correct and decisive.

Of course, political capital can be a wasting asset. And the window of political opportunity could close at any time.

Until then, the Pew Research data suggests the German people are willing to consider various policy actions now being debated in Europe.

Germany's painful experience with hyperinflation in the 1920s is often cited as the reason Germany will never support aggressive initiatives by the European Central Bank to ease the euro crisis.

But Germans are more concerned about unemployment (70% say it is a major threat) than they are about inflation (56%). Among the European nations the Pew Research Center surveyed, the Germans are the least fearful of rising prices.

Similarly, the German public is split, not opposed, to helping others - 49% favour financial assistance to other distressed European economies, 48% oppose. And public support for such aid has actually risen slightly from 42% in 2010.

The opposition to such action comes not from the German public, but from Merkel's own conservative political base. About half (53%) of German conservatives oppose bailouts, while just 40% of those on the left oppose them.

In late November 1963, days after the assassination of president John F Kennedy, the new president Lyndon Johnson assembled his closest aides to discuss possible messages in his forthcoming speech to Congress.

Noting the staunch opposition to civil rights by Southern Democrats, one adviser counselled Johnson not to waste his newly-inherited political capital on a seemingly hopeless cause.

"Well," replied Johnson, "what the hell's the presidency for?"

Nearly a half century later, German chancellor Angela Merkel faces a similar moment of truth: "what the hell's the chancellorship for?"

The German public appears willing to give her the freedom to act.

15.

EU's New Crisis Model Gives Spain More Time For Cuts

Bloomberg

European leaders are testing the latest version of their debt crisis strategy in Spain, granting Prime Minister Mariano Rajoy more time to reduce the budget deficit in exchange for deeper spending cuts.

Rajoy yesterday announced 65 billion euros (\$80 billion) of austerity measures in a renewed effort to meet European Union budget targets after he was granted a one-year extension on the deadline to meet EU limits.

Europeans are learning from past mistakes,” said Christian Schultz, a senior economist at Berenberg Bank in London. “The stick is necessary but the carrot is also good.”

Europe’s concession to recession-wracked Spain has raised expectations in Ireland and Portugal that they can win more time to rein in their budget deficits after Germany’s hardball tactics in Greece spurred a rebellion against bailout politics there.

“People can see that they are serious,” said Javier Morillas, professor of international economics at San Pablo CEU University in Madrid. “I don’t think these are the last measures we’ll see, and they certainly aren’t the last cartridges Rajoy has left.”

Rajoy’s budget package came as Spain finalizes the conditions of a 100 billion-euro bank rescue bank that will allow International Monetary Fund officials to intervene in the process of restructuring the banking system and tightens scrutiny over spending plans.

Rajoy is also seeking additional cuts from the 17 regional governments, which control health and education.

With the extra year, Spain has until 2014 to bring its deficit within the EU’s 3 percent limit. European finance ministers agreed to loosen the 2012 deficit goal to 6.3 percent of GDP from 5.3 percent. Still, ministers urged Spain to step up budget cuts.

Even after the concessions on the timing, Europe’s demands may end up pushing Spain deeper into recession like Greece, which has been in recession since 2008. The Spanish program brings the fiscal tightening for this year to about 65 billion euros, Schultz estimates, after three previous packages.

“Just when you think reason and pragmatism are returning, European policymakers resort to type,” said Dario Perkins, an economist at Lombard Street Research Ltd. in London, in research note. “Significant fiscal tightening was the last thing the economy needed.”

16.

New roadblock in 'reset' with Russia

CNN

It feels like a blast from the past: Russian President Dmitry Medvedev threatening to station short-range missiles in Kaliningrad, the Russian enclave on the Baltic Sea between Lithuania and Poland.

Medvedev is miffed that the West is not taking Russia's concerns into consideration as it proceeds with plans to deploy a missile defense system in Europe that the United States and NATO insist is to protect from potential missile attack from Iran.

They even say they want Russia to work with them on the system but, in a live television broadcast, Medvedev told Russians: "We will not agree to take part in a program that, in a short while, in some six to eight years' time, could weaken our nuclear deterrent capability."

Russia, the president announced somberly, could deploy weapons "ensuring our ability to take out any part of the U.S. missile defense system in Europe. One step in this process will be to deploy Iskander missiles in Kaliningrad Region."

And he went a step further, threatening to pull out of the New START arms control agreement, which he and President Barack Obama signed with such fanfare just a year and a half ago.

Medvedev's comments drew a sigh of frustration from the White House, the State Department and NATO.

"We've been clear, all along, for many years now, that this system is NOT directed against Russia," Mark Toner, State Department Deputy spokesman insisted.

Medvedev wants a legal guarantee from the Obama administration that the system is not aimed at Russia but the Obama administration has made it clear that won't fly. Even if Obama took that step, the Senate would be unlikely to ratify it. So the administration says the Russian president's threat won't succeed in forcing Washington to change its plans to deploy the missile defense program.

Medvedev still calls Barack Obama a "partner" but his tough words throw that partnership - and the administration's famous "reset" with Russia - into doubt. It also comes at a time when Obama has never needed Russia's help more, on challenges including Iran, Syria, North Korea and Afghanistan.

So why is Medvedev rocking the boat now? Steven Pifer, former U.S. ambassador to Ukraine and arms control expert, points to politics - in Russia.

"It seems to me this is not aimed at NATO, this is aimed at the Russian domestic audience with a view to the parliamentary elections there in seven days time. Just as in America beating up on Russia is always good in politics, in Russia taking a hard line against the U.S. and NATO always plays very well with the electorate."

Moscow, Pifer thinks, would never consider actually pulling out of the New START agreement.

Medvedev is in the last months of his presidency. In March of next year Russians will go to the polls to elect a new president, and the leading candidate is Vladimir Putin, known for taking a harder line than Medvedev.

Could this mean even more trouble for the "reset?"

Pifer says, "I think you'll get the same strategic line from the Russians, though Putin is perhaps a bit more suspicious...more skeptical about U.S. intentions than Medvedev is, so there will be perhaps that change in tone."

The reset may not be over but it could be headed for some stormy weather.

17.

The Greek patient returns for more help

Independent

The Greek begging bowl is being brandished, once again, in European capitals. The leader of the country's coalition government, Antonis Samaras, wants Athens to be given more time to fulfil the conditions of its IMF/EU bailout. Under the agreement's present terms, Athens is required to reduce its budget deficit, which stood at 9.3 per cent last year, to below 3 per cent of GDP by 2014. Mr Samaras wants a two-year extension to hit that target. There is also talk that Greece will request support worth a further €20bn (£16bn) to help the country recover.

Tomorrow Mr Samaras will meet Jean-Claude Juncker, the Luxembourg premier who heads the group of eurozone finance ministers. And then, on Friday, he's on to Berlin, where he will make the case to Europe's ultimate paymaster, Angela Merkel, the German Chancellor.

So far, so familiar. Athens has been pledged around €180bn in financial support from the European Union and the International Monetary Fund since it crashed out of private debt markets in May 2010. Of this, around €73bn has already been distributed. The country also benefited from

a €100bn debt forgiveness package agreed in March, where private investors grudgingly agreed to write down the face value of their bonds by 50 per cent. So why, after all this help, does Greece still need to rattle the collection tin across Europe?

There are various reasons. One is the fact that Greece was effectively without a government for two months this year after May's parliamentary elections failed to produce a clear winner, putting back the economic reform timetable. Mr Samaras' broad coalition government was only formed on 20 June. Another reason for the shortfall is that the proceeds from a €50bn privatisation programme have also been disappointing, with just a couple of billion euros raised thus far from disposals of state-owned assets.

But the primary reason is that the Greek economy remains mired in severe depression a full five years after its bubble burst. This slump is pushing up welfare payments, as unemployment has spiralled to 23 per cent. It has also hammered tax revenues as businesses have gone bust and consumers have stopped spending. Both are making it much harder for Greece to reduce its budget deficit. All the cuts and tax hikes that the government has enacted in the past three years have also sucked demand out of the economy.

And it could get much worse. Last week the government said that its economy was 6.2 per cent smaller in the second quarter of 2012 than the same period in 2011. As the chart shows, the IMF expects the Greek economy to contract by 4.7 per cent this year, to flatline in 2013 and return to growth in 2014. But reports in the Greek press suggest that the Athens government is expecting a contraction of as much as 7 per cent this year, a further 4.5 per cent fall next year and no recovery until 2015. The IMF could, of course, be right, but it is worth noting that the institution has been spectacularly over-optimistic about Greek growth in recent years. In July 2010 it was expecting the economy to grow by 1 per cent this year.

A growth shortfall also puts the Greek national debt on an unsustainable trajectory again. Thanks to the debt forgiveness programme, Greece's public debt burden was projected to fall to 120 per cent of GDP by 2020. But if the Greek depression does not bottom out next year, that target is likely to be missed as well. And Greece's hopes of returning to the private debt markets in 2014 will also probably evaporate too.

Fiscal inspectors from the "Troika", the European Central Bank, the IMF and the European Commission, are set to decide on whether to release a \$31.5bn (£20bn) instalment of aid to Greece in early September. Without that cash Greece will again be facing the prospect of a default and probable exit from the euro.

The Troika will be looking for signs that Greece is living up to its side of the bargain on deficit reduction. Mr Samaras is reported to have identified a further €11bn in cuts, equivalent to

5 per cent of GDP, due between 2013 and 2015 to help put Greece back on track. But unconfirmed reports suggest Athens is being asked by the Troika to identify a further €2.5bn in economies. Hence Mr Samaras' request for Greece to be cut a break.

Will Greece get more time to meet its commitments and extra support? It will largely depend on German politics. The German foreign minister, Guido Westerwelle, has suggested he would be open to an extension given the time lost in forming the coalition. But some German politicians from Ms Merkel's conservative movement have begun to talk increasingly openly about the desirability of cutting Greece loose.

And some analysts say that the chances of Ms Merkel asking her parliament to approve more financial aid for Greece are slim. "The opposition to any further aid for Greece will make Ms Merkel very wary of having another vote on the country in the Bundestag," said Christian Schulz of Berenberg Bank.

Ms Merkel faces a difficult decision. She can keep her coalition intact and see Greece edged closer to the eurozone exit door, or she can try to help Greece and push her government to breaking point. Mr Samaras will need to be very persuasive this week.

18.

Europe's challenge

Financial times

In Romania, attempts are made to limit the powers of the constitutional court. In Hungary the government tightens its grip on the media, the courts and cultural activities. And in Serbia a new government is stamping its authority over the once independent central bank. Each of these developments on its own is cause for concern. Taken together they suggest that a blight on democratic progress may be spreading over the south-eastern edge of the EU.

If a democracy is defined merely as a state where governments can be removed without violence there would be little to criticise. Elections in the former communist EU member states and in those hoping to join are generally free and fair. But democracy is about more than the ballot box. It is about the independent institutions that guarantee a government's accountability to its citizens. In Romania and Hungary, already members of the EU, and in Serbia, which aspires to

membership, these are being compromised. Each case has its own unique characteristics. Post-Soviet struggles for power are being played out in different ways. The democratic culture has not yet taken deep root. But it is also clear that the economic crisis has had an effect. The European Bank for Reconstruction and Development has identified a worrying deterioration in attitudes towards democracy and the market economy in these countries after years of hardship. This should be an issue of urgent concern to Europe. The risk of contagion is real, with austerity in countries such as Greece already fuelling dissatisfaction.

Brussels must do more to avert the rise of anti-democratic practices in these states. EU member states should be prepared to use available sanctions such as suspending a country's voting rights, rather than considering this a "nuclear" option that can only be threatened but never implemented. Other tools should be considered.

Regular monitoring of adherence to democratic principles could be introduced for all member states, linked to graduated measures such as holding back subsidy payments if they are found wanting. All countries joining the EU have to sign up to the Copenhagen criteria. These state that they will preserve democratic governance and human rights, adhere to a market economy and accept the EU obligations. The requirement is not suspended on accession. Europe has to make this crystal clear.

19.

French politics

Liberté, égalité, fermeté?

The Economist

THIS has been a busy summer for the French police. Beyond the usual seasonal wave of petty theft and dealing with the broken French of pick-pocketed tourists, some more intractable problems have emerged to distract them.

Starting in late July, Roma (Gypsy) encampments on the outskirts of many French cities have been progressively dismantled in dawn raids. As many as ten camps in or around Lille, Lyon, Marseille, La Courneuve and Paris have been bulldozed, and over 1,000 Roma have been displaced. Some of those living in the camps have been repatriated to Romania. Others are taking their chances on the streets.

Meanwhile in Amiens, a sleepy city in France's north that suffers from high unemployment, violence exploded in the night of August 13th. Rioting youths injured 17 police officers and burned a nursery school to the ground. It was a rather glum end to François Hollande's first 100 days as president.

At the centre of the government's responses to both issues is Manuel Valls, the interior minister, who has evoked the need for *fermeté* (firmness) in dealing with social problems. The rioters in Amiens may have legitimate grievances, but the French state must draw a firm line against accepting violence towards the police, he maintains. In his eyes, the poverty of the Roma should elicit sympathy from the French, but the state cannot tolerate the Roma camps' insanitary and dangerous conditions on the fringes of its cities.

In 2010 the public targeting of Roma camps by Nicolas Sarkozy, the former French president, ran into virulent opposition from the left. However, as a Socialist government embarks on the same course, the reaction is more muted. Some are even arguing that it is all different now, citing the less racially incendiary rhetoric of Mr Hollande and Mr Valls and the abolition of quotas for repatriation. But the policy is essentially the same. And those on the left are surprisingly quiescent. Christiane Taubira, justice minister and a member of the Radical Party of the Left (PRG), demurred when asked to compare Mr Valls's policies to Mr Sarkozy's.

It is unclear how successful Mr Valls's policies are going to be in tackling crime. Violence on the outskirts of French cities is not the product of insufficiently firm policing but of the misery of life there. The recent designation of 15 priority security zones in high-crime areas of France, commencing in September, seems based more on hope than reason. It relies on greater local autonomy in crime fighting but with hardly any new resources on offer. It is unclear how partnerships between local stakeholders will address the underlying causes of crime.

The treatment of the Roma is also an advertisement of the need for new thinking. The dismantling of their encampments and repatriation of many of the inhabitants to Romania and Bulgaria has a curiously circular quality. In 2011 some 7,284 Romanians and 1,429 Bulgarians received *aide du retour* (typically a payment of €300 (\$370) per adult) from the government in exchange for agreeing to go home. The programme's cost of €26.6m may not be particularly expensive by the standards of French public policy but it still does not make much sense. If the worst outcome a poor Roma from eastern Europe faces on coming to France is a lump sum and a free ticket home, it may just make that initial trip all the more attractive. And this may explain why the Roma population of France has remained relatively stable, at between 15,000 and 20,000—despite thousands of deportations.

20.

Bulgaria's economy

In a rough region

The Economist

ACCORDING to Ivan Krastev, a Bulgarian analyst, optimistic forecasters had the big hope 20 years ago that Bulgaria might become like Greece. That is to say, “moderately democratic, but moderately corrupt”. Now, he says, they hope that Greece may become like Bulgaria: poor, but financially disciplined and not making too big a mess for others.

So far Bulgaria has weathered the economic and euro crisis. Unemployment has crept up to 12%, but that is half the levels in Greece and Serbia. Over a million Bulgarians are thought to live abroad, working especially in Spain and Greece. Some have lost their jobs and come home, but the value of remittances sent back through banks has actually risen. In 2008 the official figure for remittances was €694m; last year it was up to €774m.

Bulgaria's GDP grew by a modest 1.7% in 2011 and is expected to slow this year. A recent study suggests that as much as 30% of the economy is unrecorded. Bulgarians are also miserable. A poll by the Open Society Institute found that more than two-thirds of them expect the economy to stay the same or deteriorate in the next 12 months; and fully 56.7% find the situation in the country “unbearable”.

Bulgaria is the poorest country in the EU. Average wages are €3.50 an hour and average monthly salaries are just €360. As 10% of Bulgarian exports go to Greece and Greek banks hold 40% of all loans, it is hardly surprising that Bulgarians are on edge. What makes them especially nervous, says Vassil Vassiliev, a businessman, is their past experience that, whatever happens in western Europe, “comes here a year or two later.”

Mr Vassiliev sends organised groups of workers to other EU countries, especially for seasonal work. He worries that political pressure on companies to replace his workers with the domestic unemployed could affect his business and thus Bulgaria's economy. Mr Vassiliev thinks the country needs a plan to steer away from excessive dependence on the euro zone.

In one area the market is already changing. The crash of 2008 left huge numbers of unsold holiday flats along the Black Sea coast. When the builders went bust, many of these ended up in the hands of banks. Since then, middle-class Russians have been buying them, says Tzvetelina Borislavova, a banker left with thousands of flats.

Many Bulgarians who do not like the government of Boyko Borisov, a populist prime minister (who once lived with Ms Borislavova), fret about fraying democracy. Parliament has

become a “rubber stamp”, complains Borislav Tsekov, an analyst, echoing a belief that business lobbies secure laws favourable to themselves. Several thousands took to the streets recently to protest against a law on forests that was welcomed by builders of ski resorts. The government is backtracking.

Perhaps most worrying is the state of the media. Mainstream newspapers are owned by banks or powerful companies. There is little investigative reporting. Advertising by the government and by state-owned companies is a big source of revenue for newspapers; because of that, self-censorship is the order of the day, argues Valeri Tsenkov, an editor. But Nikolay Mladenov, Bulgaria's foreign minister, says that what he finds most annoying is “the continual decline in the quality of journalism”. He does not see the link with self- censorship.
